MARGARET ROME

Fecioara de la graniță

Traducerea și adaptarea în limba română de

RĂZVAN BALACI

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Elizabeth se răsuci. Zgomotul copitelor și al vocilor de afară o trezi dintr-un somn agitat. Părul roșu îi căzu pe ochii înspăimântați când își scuturǎ capul. Sunetul de alarmă al unui clopot o făcu să sară din pat și să se ducă la fereastră. Era o noapte neagră ca smoala, fără lună. Dar nu avea nevoie de lumină ca să distingă între familie și dușmani. Blestematele accente englezești, care jurau răzbunare împotriva semenilor ei, se puteau distinge cu ușurință.

– Dă semnalul! Dă semnalul!

Vocea vărul ei Jock o trezi la realitate. Se afla cel mai aproape de locul pregătit atât ca semnal de alarmă, cât și pentru a chema vecinii în ajutor.

Această practică era specifică tuturor castelelor și avanposturilor aflate de-a lungul graniței dintre Scoția și Anglia. Raidurile englezilor veneau ca răspuns la incursiunile scoțienilor pe teritoriul lor.

Elizabeth sări cu picioarele goale pe podea și fugi către scara ce ducea pe acoperiș, locul de unde putea da alarma. Nu-și făcea griji pentru viața ei, deoarece știa că oamenii vor lupta până la sfârșit pentru a o apăra.

Turnul în care se afla fusese construit ca fortăreață. Zidurile groase de piatră inspirau siguranță. Primul etaj servea ca magazie și adăpost pentru animale în timpul raidurilor. Al doilea etaj era folosit ca bucătărie pe timpul zilei și dormitor noaptea pentru unchiul Will și cei șase verișori. Al treilea etaj îi aparținea în exclusivitate, fiind cel mai sigur loc pentru o femeie, după cum considerase unchiul, spre neplăcerea ei.

Cu ajutorul unei lumânări, aprinse focul de avertizare care avea să cheme la arme clanurile prietene. Clanul Armstrong, din care făcea ea parte, era cel mai mare, mai puternic și mai respectat de la granița Scoțiană.

Urletele bărbaților încleștați în luptă răsunau din ce în ce mai aproape și Elizabeth se repezi în dormitor. Își îmbrăcă pulovărul gros, ciorapii de lână și fusta grea din stofă ecosez care o încurca atât de mult. Își îndesă pe cap o cască, spunând cu năduf:

– Of, de ce nu m-am născut băiat! Acum aș fi fost și eu acolo, luptând, în loc să mă ascund aici, ca o domnișoară de la curtea regală!

Deodată, nasul ei fin adulmecă ceva. Cercetă camera cu atenție și deslușì dâra subțire de fum care se ridica de la etajul inferior.

– Blestemate fie-le căpățânile! spuse ea și se îndreptă rapid spre singura ieșire. Au dat foc turnului!

Avea de ales între a arde de vie și a-și încerca norocul prin camera de jos, care părea deja un cuptor. Se avântă fără ezitare în fumul gros și începu să coboare treptele în spirală. Pe la jumătatea drumului, fumul se îngroșă. Ochii o usturau și simțea că se îneacă. Își ridică fusta groasă pe ochi și pe gură și continuă coborârea, mai mult pe ghicite.

Când ajunse la etajul al doilea, realiză că nimic nu mai putea fi salvat. Un glonț trecu pe lângă capul ei și se înfipse în tavan, împrăștiind o mulțime de așchii.

Căutând calea de ieșire, observă că scara către etajul de jos era ruptă de la jumătate. Simțind că nu mai poate respira din cauza fumului, se aruncă în gol, fără să se mai gândească la consecințe. Ateriză în fânul pregătit pentru animale și trase adânc aer în piept. Mirosul greu al animalelor era infinit mai plăcut!

Ușa se deschise pentru o secundă și se trânti la loc, dar briza de aer proaspăt care intră i se păru mană cerească.

– A... ah! suspină ea, cu ușurare.

– Liz, tu ești?

– A... a... ah!

Încercă să-i răspundă vărului ei, dar nu putea rosti cuvintele din cauza buzelor uscate și a limbii umflate.

O clipă mai târziu, o găleată cu apă îi fu aruncată pe față. Vărul ei Jock nu era genul de bărbat care să răsfețe. Ca mai toți scoțienii de la graniță, îi plăceau femeile dure, îndrăznețe,

dintr-o bucată. Elizabeth se obișnuise de mult cu situația și nu i părea o mare pierdere că până acum nu cunoscuse gentilețea, cavalerismul sau atenția din partea vreunui membru al neamului ei.

Chiar și așa, șocul apei reci pe obrajii ei înfierbântați o făcu să scoată sunete de durere, pe care nu și le putea reprima.

Vărul ei o luă de umeri și o trase în picioare, comandându-i pe un ton dur:

– Nu te mai văicări, femeie, și ajută-mă să înhămăm caii! Trebuie să ajungem la Branxholm, pentru Buccleuch! Blestemații de englezi au plecat mai departe, către vecinii noștri, clanul Douglas! Acum măcar sunt avertizați de semnalul tău luminos și, cu puțin noroc, vom avea timp să adunăm trupe și să-i încercuim înainte să ajungă la graniță. Grăbește-te!

– Ce... ce știi de unchiul Will? se înecă ea. Sau de frații tăi?

– Au fiecare câte o rană sau două, dar n-o să moară.

Urcară în șeile cailor și ușa grajdului se deschise. Se auzi vocea unchiului:

– Grăbește-te, Jock! Du-te în Branxholm și spune-i lui Buccleuch ce orori au avut loc împotriva unuia din clanul său! Spune-i să nu piardă vremea, pentru că nu voi închide un ochi până nu voi fi răzbunat!

Branxholm Hall, reședința lui Buccleuch, șeful clanului lor, se afla la câteva ore călare.

Elizabeth dădu pinteni pentru a-l ajunge din urmă pe Jock, care nu întorsese nici o clipă privirea în urmă. Dar ea, îngrijorată de căminul din ultimii patru ani, întoarse capul și fu uimită de ceea ce văzu. Turnul pe care-l crezuse impenetrabil ardea ca o torță pe fundalul cerului întunecat, indicând atât prietenilor, cât și dușmanilor, înfrângerea și umilința suferite de mândrul clan Armstrong.

Ca un grănicer expert, Jock știa drumul ca-n palmă. Ghidă calul pe scurtături, prin sinistra vale Liddesdale, o zonă în care liniștea, sfâșiată când și când de țipetele păsărilor, îți dădea fiori pe șira spinării.

După câteva ore de călărit, când deja caii înspumați începeau să-și piardă echilibrul, observă printre copaci silueta cetății Branxholm. Ajunseră

în fața unei uși masive de stejar, întărită cu bolțuri și bare de fier. Ușa de deschise și lumina dinăuntru căzu asupra călăreților înegriți de fum, care abia mai respirau. Fără s-o mai ajute la descălecat pe verișoara lui, Jock urcă treptele și intră în hol.

– Spune-i lui Buccleuch că trebuie să-i vorbesc! strigă el către servitorul nedumerit. Grăbește-te, omule, dacă nu vrei o cravașă pe spinare!

Intră și Elizabeth în momentul în care o ușă se deschise și-și făcu apariția un bărbat foarte înalt, cu trăsături aristocratice și o privire pătrunzătoare.

– Cine provoacă atâta agitație? întrebă el servitorul, nemulțumit.

Apoi, privind peste umăr către cei doi:

– A, tu erai, Jock Armstrong! Trebuia să-mi fi dat seama! Orice treabă ai avea la ora asta, să știi că voi scuza cu greu felul în care ai dat buzna aici!

Sprâncenele i se arcuiră când o zări pe Elizabeth. Părea ofensat de înfățișarea ei dezordonată și neîngrijită, obrajii negri de fum și brăzdați de dârele lacrimilor, părul roșu vâlvoi și aspectul inestetic al ținutei. Ignorând nerăbdarea lui Jock, Buccleuch își instrui servitorul:

– Condu-o sus pe domnișoara și ajut-o să se spele, să-și aranjeze părul și ținuta. Apoi, ad-o aici să mâncăm ceva.

– Dar, Sir! spuse Jock, fierbând de indignare. Nu avem timp de pierdut! Jefuitorii englezi ne-au incendiat căminul de la Morton Rigg, iar acum se îndreaptă spre vecinii noștri. M-aș fi dus și eu să-i ajut, dacă nu mi-ar fi ordonat tatăl meu să vin aici pentru întăriri. Trebuie să-i prindem înainte să treacă granița!

– Timpul, timpul... Nu mai există „mâine", „săptămâna viitoare" sau „anul viitor"? Fiefurile noastre de la graniță au fost și vor mai fi mult timp de-acum încolo! O oră în plus sau în minus nu mai contează!

Continuă pe un ton blând:

– Stai jos, Jock Armstrong! Relaxează-te și spune-mi cu lux de amănunte în ce condiții ți-au distrus prădătorii casa de la Morton Rigg.

Spumegând de mânie, Jock nu avu de ales și se supuse. Nu degeaba își câștigase sir Walter Scott de Branxholm titlul de „Dârzul Buccleuch"! Era un adevărat gentleman, curtenitor cu femeile, o

calitate pe care Jock o considera în sinea lui drept slăbiciune. Reușise pe de o parte, cu ajutorul diplomației, să fie numit Gardian de Liddesdale; pe de altă parte, continua să fie șeful de clan al unor oameni deosebit de duri, nefiind vreun altul mai curajos, mai îndrăzneț și mai hotărât să-i măcelărească pe englezi. Nimeni n-ar fi îndrăznit să-l judece numai după aparențe. Deși comanda îi fusese dată pe un ton blând, Jock simțise cuțitul din teaca de catifea.

Din același motiv, se supuse și Elizabeth, fără a crâcni. Urcă în dormitorul indicat, se spălă, își aranjă ținuta și admiră interiorul luxos. Îndrăzni chiar să se așeze pe o saltea de puf, care, spre deosebire de salteaua de paie cu care era ea obișnuită, se mula sub greutatea corpului ei.

Deodată, auzi o bătaie ușoară în ușă și sări în picioare.

– Vin imediat! strigă ea și aruncă o ultimă privire în oglinda uriașă.

Imaginea pe care o văzu o dezamăgi. Chipul ei oval i se păru comun, cu tenul bătut de vânt și

soare; bărbia ascuțită, iar ochii căprui, de culoarea alunei. Se răsuci, pentru a-și examina și restul corpului. Își ridică puțin poalele rochiei și-și dezgoli gleznele pe care le știa frumoase, dar care erau îngroșate de ciorapii grei de lână. Trupul ei băiețesc, cu sânii mici și talie îngustă, era secretul ei bine ascuns sub hainele grele de lână.

– Ei! se certă ea cu imaginea din oglindă. N-ai fi vrut tu să fii băiat? Ți-a păsat vreodată de cum arăți?

Rememoră întâlnirea cu stăpânul casei. Păruse dezgustat la vederea ei, dar mascase galant acest lucru sub un zâmbet de bun-venit. În acel moment simțise ceva ce nu mai simțise demult. Prima oară i se întâmplase într-o noapte, când stătuse cu verii ei în jurul focului. Băieții discutaseră, fără a ține cont de ea, despre ultimele lor cuceriri. Era tratată ca un frate mai mic, deși știa foarte bine să călărească și să vâneze cu arcul, la fel ca oricare altul.

– Ați văzut-o în ultima vreme pe tânăra Laidlaw? îi întrebase Archie pe frații săi.

– Care? Elen, cea mai mică? replicase Geordie, cel mai tânăr dintre ei. O femeie plinuță, cu glezne fine, numai bună de iubit?

– Măi, măi! Mezinul nostru începe să observe! spusese Robert, cel mai în vârstă, dându-i un ghiont prietenesc. Câți ani ai, puștiule? Șaptesprezece?

Când Geordie aprobase dând din cap, fratele său izbucnise în râs:

– Ei bine, ți-a sosit timpul!

Râsul lui o făcuse pe Elizabeth să roșească. Nu mai trebuise să întrebe „Timpul... pentru ce?".

Deși se maturizase forțat, trăind printre atâția bărbați dintr-o bucată, simțise o durere în suflet. Era de aceeași vârstă cu Geordie și Elen, dar nimeni nu găsise de cuviință să spună că și ei îi sosise timpul. Tăcuse mâlc, sperând să nu fie băgată în seamă, dar simțise privirea lui Jock asupra ei, care o neliniștise.

– Mie nu-mi plac femeile plinuțe! Eu prefer o pisică sălbatică, nu cu forme evidente, dar plăcute la atingere. O femeie nu foarte frumoasă, dar plină de temperament, complexă și imprevizibilă.

Oamenii tăcuseră, uimiți peste măsură. Jock era o fire taciturnă, laconică, iar aceasta fusese cea mai lungă frază pe care o auziseră de la el. Fratele său Robert lovise cu pumnul în pământ.

– Și unde crezi tu că o să găsești o asemenea femeie? Aici, în nici un caz, sunt sigur! Asemenea creaturi pot fi întâlnite numai la curtea regelui James din Edinburgh.

– Poate... încheiase el fără tragere de inimă.

Ea încercase să nu-și ridice privirea, dar nu reușise. Jock avusese aceeași privire misterioasă, de nepătruns, ca atunci când se hârjoniseră, cu ceva timp în urmă, iar el o ținuse prea aproape și prea mult timp.

Capitolul 2

Când Elizabeth și li se alătură în salon, moșierul turna vin în pocale. Acceptă unul cu toată grația de care era capabilă, sperând în sinea ei că nu-și va da seama că era prima dată când bea altceva decât apă sau lapte.

– Și acum, Jock Armstrong... spuse moșierul așezându-se comod. Înțeleg din cele ce mi-ai spus că toată pierderea ta e turnul din Morton Rigg. Dar și acesta, fiind construit din piatră, nu este irecuperabil. Se poate înlocui lemnăria, vacile nu ți-au fost furate și nimeni din familie n-a fost ucis sau răpit. După toate astea, eu aș spune că suferi mai mult decât ar trebui.

Părea să trateze problema cu atâta indiferență, încât Jock sări amenințător în picioare.

– Ai mai fi stat atât de calm dacă ar fi fost vorba de familia ta? N-ai fi căutat răzbunare dacă Branxholm ar fi dispărut într-un nor de cenușă?

Buccleuch se așează într-o poziție mai confortabilă.

– Stai jos și ascultă-mă, tânărul meu prieten! Și dacă va trebui să mă întrerupi, nu mai țipa. Urechile mele sunt încă fine!

Elizabeth se simțea la fel ca și vărul ei, dar nu avea de ales.

– Will Armstrong de Kinmont, tatăl tău, este unul dintre cei mai vârstnici și mai devotați oameni din clanul meu. M-am convins de calitățile lui în timpul atâtor bătălii duse împreună pe teritoriul englez. Ți-am spus asta pentru că vreau să-ți fie clar că nu din lipsă de respect refuz să mă angajez în această luptă. Nu, ascultă-mă!

Ridică o mână și-l opri pe Jock, care tocmai voia să-l întrerupă.

– Ești tânăr și-ți fierbe sângele în vine. Știu că ai vrea să mă acuzi de lașitate. Te gândești că am îmbătrânit, că sunt sătul, dar să știi că încă o bătălie nu mai contează. Cred că n-o să fii de acord cu mine, pentru că-mi amintesc cum eram eu la vârsta ta.

Buccleuch luă paharul și bău cu nesaț.

– Am primit o scrisoare prin care regele îmi cere – nu, îmi comandă! – să închei un armistițiu, sau poate chiar mai mult, între cele două popoare de la graniță. Omonimul meu englez a primit o scrisoare asemănătoare de la regina sa. Ambii monarhi sunt foarte îngrijorați de ce se petrece acum la hotare. Cele două țări nu sunt în război, și totuși nici un călător nu poate trece pe aici fără a fi jefuit. Regele James mi-a cerut să aplic legea cea nouă, altfel voi fi făcut răspunzător!

Elizabeth protestă indignată:

– Adică, o să fiți spânzurat?

– Nici chiar așa! zâmbi el. Dar voi fi destituit. Casa și pământurile îmi vor fi confiscate și vor fi predate succesorului, iar eu voi fi exilat pe o perioadă nedefinită. Ei, cum ți se pare asta, Jock Armstrong?

Moșierul râse amar:

– Un străin ca Gardian de Liddesdale și șeful tău de clan exilat...

Cuvintele părură să-l șocheze chiar și pe el.

– Jur pe viața mea că voi face orice ca să împiedic una ca asta. Mai bine îi las să-mi sfâșie trupul, decât să mă ia de aici.

Liniștea se lăsă greu asupra celor trei. Dilema șefului de clan părea să-i macine în aceeași măsură și pe cei doi tineri: să te supui regelui tău sau să respecți principiile clanului din care faci parte? Ar fi fost de preferat orice, decât să trebuiască să-și părăsească ținuturile, să renunțe la independența lor. Ei, care nu îngenunchează în fața nimănui, nici măcar în fața unui reprezentat al regelui!

În cele din urmă, Jock rupse, ezitant, tăcerea:

– Sir, ce mă sfătuiți? Ce mesaj să-i transmit tatălui meu?

– Transmite-i să-și spună păsul în cadrul Consfătuirii care va avea loc astăzi. Eu nu voi fi prezent, dar voi trimite pe cineva în locul meu.

Jock se ridică să plece.

– Să mergem, Liz. Mi-e greu să duc astfel de vești tatălui meu, dar e de datoria mea s-o fac.

– Domnișoara Elizabeth va rămâne aici.

Duritatea tonului îi surprinse pe amândoi. Elizabeth încercă să protesteze:

– Eu? Să rămân aici? Dar... nu vreau.

– Insist!

Tânăra surprinse în privirea lui acea răceală care băgase spaima în inimile atâtor dușmani englezi.

– Prea mult timp te-ai zbenguit pe câmpii ca un băiețandru. E de datoria mea să te aduc aici, unde femeile vor avea o bună influență asupra ta și te vor învăța cum trebuie să se poarte o lady.

Impresionat de figura ei șocată, mai îmblânzi puțin tonul.

– Nu-ți fie teamă, pisica mea sălbatică! Nu-ți va smulge nimeni ghearele, doar le vom pili puțin...

În ciuda tuturor protestelor, i se ordonă să urce în dormitor.

– Voi regla eu conturile cu moșierul când voi fi mai odihnită! promise ea. Am să-i spun verde-n față că n-am nici o intenție să mă las învățată arta de a fi femeie, lucru pe care-l detest atât de mult!

Adormi aproape imediat ce-și afundă capul în perna moale.

După câteva ore, somnul îi fu tulburat de zgomotele de afară. Lumina soarelui de amiază bătea difuz prin perdele. Se auziră vocile unor bărbați furioși care tocmai descălecau sub fereastra ei. Coborî din pat, se îmbrăcă și se duse să vadă cine era.

O ceată de oameni înfierbântați dădu buzna în hol.

– Buccleuch! Adu-l aici pe Buccleuch! urlă liderul la servitorul consternat.

– Pe viața mea, asta-i prea mult! izbucni nervos moșierul, ieșind pe hol. E a doua oară pe ziua de azi când cineva îmi strică liniștea. Prima oară Jock Armstrong, și acum tu, Tom Harden! Ce scuză ai, pentru că ai năvălit așa, speriind toată casa?

– După cum știi, astăzi s-a ținut Consfătuirea, de această dată pe partea engleză a graniței. Acuzațiile și plângerile au fost judecate de ambele părți.

– Știu, am fost reținut cu treburi foarte importante, dar am trimis pe cineva în locul meu. De judecata lui ai venit să te plângi?

– Măcar de-ar fi fost asta! Problema este că și lordul Scrope a lipsit și a trimis în locul lui pe cineva! Acest bărbat, Salkeld de Corby, e cel mai parșiv om pe care-l cunosc!

– Zi mai departe! îl îndemnă Buccleuch, devenind mai atent.

– Will de Kinmont, care venise să se plângă de raidul de la Morton Rigg, a fost atacat pe când se întorcea acasă împreună cu fiii săi. Două sute de englezi, conduși de Salkeld, i-au luat prizonieri și i-au dus în castelul Carlisle.

– Nu! Asta nu poate fi adevărat! strigă Elizabeth.

Coborî în fugă scările și-l luă de mână pe Tom Harden.

– Cred că te înșeli! Nici măcar Salkeld, care s-a jurat că-l va captura pe unchiul meu, n-ar putea încălca legea păcii!

– Fata are dreptate, aprobă grav moșierul. Mai bine fii sigur de ce s-a întâmplat, înainte să faci asemenea acuzații! După cum bine știți cu toții, legea graniței spune că oricine participă la Consfătuire va fi protejat de orice molestare de la început și până a doua zi, la răsăritul soarelui. Orice abatere se pedepsește cu moartea, indiferent de rang!

Tom Harden lovi cu pumnul mânerul sabiei sale.

– Jur cu mâna pe sabie că tot ce am spus e adevărat! Toți cei de aici au fost martori! Le-am fi sărit chiar noi în ajutor, dacă n-ar fi fost atât de mulți. Ne-am gândit că-l vom ajuta mai mult pe Will dacă venim la tine!

Moșierul se ridică în picioare, cu ochii arzând de mânie.

– Duceți-vă acasă! Nu e nevoie de vărsare de sânge, pentru că Salkeld tocmai și-a semnat

condamnarea la moarte. Chiar acum voi pleca la castelul Carlisle și voi cere o întrevedere cu lordul Scrope. Voi cere eliberarea imediată a lui Will și pedepsirea vinovaților. Nu vă temeți, prieteni! Până la căderea nopții, Will se va afla printre ai săi.

Având toată încrederea în moșier, oamenii se împrăștiară. Elizabeth se simți ușurată când îl văzu, zece minute mai târziu, urcând pe cal și îndreptându-se spre castelul Carlisle.

După ce dispăru din raza ei vizuală, tânăra își căută companie. Soția și fiicele moșierului erau în vizită la Edinburgh, așa că se îndreptă spre bucătărie.

Mătușa Margaret, o femeie bătrână care se afla în slujba moșierului de foarte mulți ani, învârtea într-o oală ce clocotea pe foc. Elizabethei i se păru neschimbată, așa cum o știa din copilărie: șuvițele albe, obrajii scofâlciți, buzele subțiri și o voce aspră, chiar și atunci când vorbea cu blândețe. Știind că nu-i greșise niciodată, Elizabeth intră cu încredere.

Era de mult timp acceptat faptul că nu se mișca nimic la Branxholm fără ca bătrâna să știe. Unii spuneau că ascultă pe la uși, alții că ar fi vrăjitoare.

– Bucătăria nu e un loc pentru cele ca tine. Dacă moșierul a hotărât că vei deveni o lady, nu i-ar plăcea să te găsească pierzându-ți vremea cu servitorii.

Elizabeth izbucni în râs și se așeză cu fundul pe masă, balansându-și picioarele în aer.

– Știi prea bine că nu va reuși să scoată o lady din mine! Mă voi întoarce acasă de îndată ce moșierul îl va elibera pe Will de Kinmont. Dar până atunci, mă plictisesc! Nu poți să-mi dai ceva de făcut?

– Ai putea să pisezi frunzele de zahăr.

Margaret încerca din răsputeri să-și ascundă mulțumirea, apoi o studie cu atenție.

– Din cauza încrucișării... Da, semeni cu el! De mult bănuiam eu, dar acum sunt aproape sigură.

– Sigură de ce?

Elizabeth mânuia stângaci un cuțit cu care curăța o frunză.

– Nu contează, replică bătrâna. Uite ce mizerie faci, fato! Ai împrăștiat zahăr peste tot! A avut dreptate stăpânul când a spus că ai nevoie de îndrumare. Nu pot să-mi imaginez ce-ar fi spus biata ta mamă văzându-te așa!

– Ai fost atașată de mama mea, nu-i așa, Margaret? Spune-mi, cum era în tinerețe? Frumoasă ca soția moșierului sau urâtă ca mine?

– Îi semeni foarte mult. Mulți bărbați o considerau frumoasă, mai ales stăpânul...

Elizabeth se opri, surprinsă.

– N-am știut că mama și moșierul au fost atât de apropiați.

– Mai mult decât atât, erau pe picior de însurătoare. Numai că tatăl lui a fost împotrivă. Normal, mama ta a suferit enorm, dar Bob Armstrong, care o plăcea de mult timp, a fost gata s-o consoleze. Sub presiunile tatălui său, stăpânul își anunțase logodna cu verișoara Rosalind. Câteva săptămâni mai târziu, s-a măritat și mama ta cu Bob. Un lucru foarte bun, ținând cont de perioada scurtă la care te-ai născut tu.

Nepărând afectată, Elizabeth o provocă:

– Vrei să spui că eu sunt bastardul lui Buccleuch?

Bătrâna făcu ochii mari, temătoare.

– N-am spus așa ceva, măi, gură spurcată ce ești!

Când femeia ridică amenințătoare un făcăleț de pe masă, tânăra o zbughi râzând din bucătărie.

Totuși, conversația avută îi dădu de gândit. Își aminti de modul frumos în care se purtase moșierul față de familia ei și de ea în special. Când părinții ei fuseseră uciși de englezi, cu patru ani în urmă, Buccleuch suferise enorm. Se răzbunase atât de crunt pe cei vinovați, încât uimise pe toată lumea.

Elizabeth oftă, nedumerită. Chiar dacă era adevărat, nu se simțea prea bine pentru că nu avea cui să împărtășească această noutate.

Moșierul se întoarse, iar când intră în hol, foarte nervos, tânăra îl luă la întrebări:

– Unde e unchiul Will? Ai reușit să-l eliberezi? S-a dus direct la Morton Rigg?

Conștient că nu va scăpa ușor de ea, bărbatul își controlă tonul și spuse:

– Am făcut toate eforturile legale pentru a îndrepta situația. Lordul Scrope nu numai că n-a recunoscut vina omului său, dar a și refuzat fățiș eliberarea lui.

– Îl vor spânzura pe unchiul Will? se înecă fata.

– Nu, copila mea. Blestemat să fiu dacă nu voi răzbuna umilința la care am fost supus împreună cu oamenii mei. Lordul englez va simți pe pielea lui ce înseamnă să te pui cu scoțienii!

– Ce plan ți-ai făcut? întrebă Elizabeth, îngrozită la gândul că Will va fi atârnat în spânzurătorile din Harribe Hill.

– Îți spun eu ce am de gând să fac! urlă Buccleuch, nereușind să-și mai păstreze controlul. Le voi arăta eu celor ce au îndrăznit să se pună cu mine! De îndată ce voi aduna suficienți oameni, voi asedia castelul și-l voi elibera pe Will.

– Dar castelul e o adevărată fortăreață! Ai avea nevoie de o armată...

– De o armată de englezi, poate! Dar cu câteva sute de scoțieni mă voi descurca. Nu mă mai reține, pentru că am multe de făcut. În acest moment, toți bărbații între șaisprezece și șaizeci de ani sunt chemați la arme. Avem și oameni în interiorul castelului, cu care suntem înrudiți, și care ne sunt credincioși. Sunt oameni din anturajul lui Scrope. Dar cea mai importantă problemă e că nu știu cum aș putea lua legătura cu ei. Trebuie să știu exact câți paznici sunt în posturile cheie și unde se află Will.

Când se întoarse să plece, Elizabeth îl prinse de mânecă. Îl privi rugător și-i spuse:

– Lasă-mă pe mine să mă duc! Nu sunt cunoscută și mi-ar fi ușor să mă amestec printre oamenii de la castel fără să trezesc suspiciuni.

Buccleuch o privi ofensat.

– Să trimit o femeie într-o misiune atât de periculoasă? Niciodată!

Ea îl întrerupse cu îndrăzneală:

– Planul tău n-ar avea nici o șansă și, dacă ai fi sincer, ai recunoaște-o! Care bărbat din Liddesdale ar putea hoinări pe străzile din Carlisle, fără a fi arestat pe loc? Nu mai spun să câștige și încrederea celor de la castel, pentru a putea lua legătura cu oamenii noștri! În schimb, o femeie n-ar putea fi suspectată că spionează. Trebuie să mă lași, altfel riști să-ți atragi antipatia tuturor familiilor din ținut! Spuneai că urăști vărsarea de sânge... Acum ai ocazia s-o dovedești! Altfel...

Fata făcu un pas înapoi și-și ridică mândră bărbia.

– Pe piatra ta de mormânt va sta scris „Măcelarul Buccleuch" în loc de „Dârzul Buccleuch"!

El o ocoli, privind-o cu aroganță pe care cea care îndrăznise să-l înfrunte.

– Eu nu mă voi lăsa intimidat, domnișoară Armstrong! răcni el.

Elizabeth mai făcu un pas înapoi și așteptă resemnată valul de mânie. Dar el tăcea, ceea ce o făcu să creadă că se gândea și la varianta ei.

Din pricina mândriei, familiile de scoțieni se uneau foarte rar, dar, dacă ar fi avut elementul-surpriză de partea lor, ar fi avut mai mulți sorți de izbândă. Acest lucru i-ar fi convins mai ușor să se alieze.

Când o privi, tânăra simți că ajunsese la o decizie dureroasă.

– Am toată încrederea că te-ai putea măsura cu orice bărbat din ținut. Ai suplețea fantastică a tinereții și curajul înaintașilor noștri. Dar cea mai grea sarcină, ca lider, este cea de a pune în balanță datoria și sentimentele personale. De dragul clanului nostru, pentru a evita vărsarea inutilă de sânge, mă văd nevoit să te las să te duci. Dar te implor, fii atentă! Și ține minte că vei avea întotdeauna parte de admirația clanului, mândria familiei și... dragostea tatălui tău.

Capitolul 3

Elizabeth umbla pe la tarabele din piață, dornică să-și cheltuiască banii. Buccleuch îi dăduse bani ca să doarmă o noapte într-un han, dar ea nu suportase să stea sub acoperiș englezesc și dormise pe o alee de lângă zidurile orașului. În timpul nopții plouase, iar ea fusese recunscătoare pentru pelerina groasă pe care o primise pentru a-și deghiza originile scoțiene.

Ezită în fața unei tarabe unde se vindeau acadele. Încercase odată și i se păruse minunată. Dar renunță, gândindu-se că puținii bani pe care îi avea trebuia cheltuiți cu mai mult folos. Pe o pâine neagră poate și, ca răsfăț, pe o cană de suc de mere.

Pași deoparte pentru a evita un bărbat ce mâna un căruț și auzi vocile unor tineri plângându-se de ploile abundente din ultimul timp.

Printr-un mare noroc, reuși să tragă cu urechea la o discuție dintre doi străjeri și află că existau câte trei oameni în fiecare post, care se schimbau în patru ture pe noapte. Câțiva oameni patrulau de o parte și de alta a râului. Știind cum gândea Buccleuch, își spuse că va opta pentru traversarea râului, chiar dacă era foarte învolburat.

Nervii se încordară când ridică privirea și văzu un sergent făcându-și loc prin mulțime. Se alătură rapid unui grup de tineri, șchiopătând ușor pentru a nu suscita interesul.

– Haideți, fete și băieți! Haideți să dansați afară, până nu se închid porțile!

– Mai avem timp? se auzi o voce. Se apropie apusul...

Râzând și glumind, tinerii ieșiră și încinseră dansul. Un tânăr cam șleampăt, cu guler înalt și fundițe la mâneci, o luă de mână și o trase la joc.

– Hai, tânără fată! Ține ritmul! o îndemnă băiatul, văzând că încurcă pașii.

Înroșindu-se, Elizabeth se trase deoparte.

– Lasă-mă în pace! izbucni, uitând de accentul ei puternic.

Băiatul miji ochii și se întinse s-o prindă de mână. Spre norocul ei, un paznic îi distrase atenția.

– Porțile! Porțile! Copii, haideți că se închid porțile!

– Nu, vă rugăm! se auzi vocea unei fete. Mai lăsați-ne cinci minute!

– Știți foarte bine legea, răspunse primarul. Haideți, treceți înăuntru!

Pe nesimțite, Elizabeth ocoli grupul și intră, dar apucă să mai audă vocea primarului:

– Sunteți siguri că n-a rămas nici un Scoțian pe străzile orașului?

– Era o fată pe aici, se auzi vocea unui tânăr. A fost aici acum un minut! Sunt sigur că avea accent Scoțian!

Cuprinsă de panică, Elizabeth își ridică poalele rochiei și o rupse la fugă. Voci ce strigau avertismente se auzeau în spatele ei.

În ultimul moment, se opri pentru a evita impactul cu un cal, iar călărețul uimit reuși cu greu să-și struneasca animalul. Privi în sus și țipă când văzu copitele ce se agitau în aer. Simți apoi o lovitură în frunte și leșină.

***

Când își reveni, simți o puternică durere în ochi și se întrebă cât timp fusese inconștientă. Durerea deveni mai intensă când încercă să-și ridice pleoapele și lumina o izbi cu violență.

Auzi în depărtare o voce masculină, guturală, cu un accent necunoscut, ce-i cerea să deschidă ochii și să vorbească. Reuși cu greu să-și ridice puțin pleoapele și văzu doi ochi de un albastru ireal ce o studiau îndeaproape. Îl privi uimită pe bărbatul elegant ce stătea aplecat asupra ei.

Era proaspăt bărbierit, cu trăsături aristocratice, subliniate de nasul drept și gura frumos conturată ce părea dură și amabilă în același timp, maxilarul pătrat, părul lung și negru ce-i cădea pe umeri.

Deschise gura să întrebe unde se află, dar se înecă atunci când văzu pe perete blazonul englezesc al celui mai mare dușman al clanului său – lordul Scrope.

Ce răsturnare fericită de situație! De ore întregi se tot gândea cum să facă să ia legătura cu oamenii ei, fără să trezească suspiciuni, iar acum i se oferea o șansă pe care nu avea dreptul s-o irosească.

Luptându-se cu orgoliul, Elizabeth se decise să facă pe muta. Când bărbatul se aplecă din nou deasupra ei, tânăra îl privi cu o expresie atât de tâmpă, încât el exclamă, impresionat:

– Biata micuță!

Se forță să rămână relaxată în momentul în care el întinse mâna să-i îndepărteze o șuviță căzută pe frunte.

– Șocul accidentului te-a lăsat, temporar, fără darul vorbirii, dar nu-ți face griji. Îți vei reveni! Sper că-ți dai seama că ai apărut atât de brusc în fața calului, încât n-am mai avut cum să te evit.

În alte circumstanțe, l-ar fi luat la rost că aleargă cu calul pe străzi aglomerate, dar acum își mușcă limba și rămase tăcută.

– Mă doare sufletul să te văd cum suferi! Ce n-aș da să-ți pot anunța familia, pentru ca ei să-ți mai aline durerea...

Confuzia ei era totală. Acest bărbat era o adevărată enigmă pentru ea. Deși era puternic și ferm, o ținea cu blândețe și-i vorbea cu o voce atât de seducătoare, de-ar fi putut înmuia inima oricărei femei. Era ceva straniu pentru ea, care era obișnuită numai cu ghionturi și vorbe răstite de la verii ei.

Evită privirea lui insistentă, dar nu-și putu reprima roșeața din obraji. Bărbatul râse și o mângâie ușor.

Vulpoiul ăsta mă încearcă, se gândi ea. Mă forțează tandru, ca să protestez!

Încercă din răsputeri să se abțină. Când brațele lui o strânseră și o traseră mai aproape de el, Liz îl privi cu toată ura.

Spre ușurarea ei, se auzi zgomot de pași. Bărbatul o eliberă brusc și o sprijini de pernele de pe canapea. Ușa se deschise și intră o doamnă cu talie îngustă și șolduri late.

– Ah, draga mea lady Scrope! Ce bine că ai venit să mă ajuți! Copila aceasta este victima unui accident nefericit, de care mă fac și eu vinovat. Sunt foarte îngrijorat de starea ei.

Femeia se apropie de canapea, o privi cu ochi negri ca două mărgele și spuse:

– Nu te gândi la asta, sir Rollo. Ai descoperit cum o cheamă sau de unde a venit? Mi se pare ciudat că nici unul dintre servitori nu o cunoaște. Totuși, ar putea fi un călător... O slujnică, poate, trimisă de stăpâna ei să facă un comision. Am să trimit un servitor să verifice pe la hanuri, să vadă dacă o așteaptă cineva, iar dacă se va dovedi că așa este, ne vom putea descotorosi de ea cu ușurință.

– Nu cred, spuse sir Rollo, aplecându-se oarecum amenințător asupra micuței lady Scrope. Dragă doamnă, ai vrea să fii atât de amabilă și să dispui aranjarea unei camere unde să se poată odihni fără să fie deranjată? După cum vezi, are o vânătaie pe frunte și, din cauza accidentului, e temporar mută.

– Dar, sir Rollo, nu e neapărat nevoie ca noi să...

– Mă simt responsabil, lady Scrope. Aș prefera să stea aici până când eu voi fi pe deplin mulțumit că și-a revenit.

– Facă-se voia ta, sir Rollo.

Cu spatele țeapăn, lady Scrope ieși pe ușă:

– Mă duc chiar acum să dau instrucțiuni servitorilor.

– Mulțumesc, dragă doamnă. Și... o gustare, dacă nu te superi. Câteva pulpe de pui și un pahar de vin alb, poate?

Omul ăsta are un tupeu fantastic, se gândi Elizabeth. Dar știe cum să trateze cu femeile! Norocul meu că sunt imună la genul ăsta de bărbați cuceritori!

După câteva minute, sosiră două slujnice pentru a o ajuta. Cele două discutau între ele, ignorând-o pe Liz ca și când, dacă ar fi fost mută, asta însemna că era și surdă.

– Hmm! Asta în mod sigur nu e o ținută de doamnă! spuse una dintre ele în timp ce o dezbrăca.

Colega ei, jenată de această ieșire, privi temătoare către Elizabeth și o apostrofă:

– Sst! Nu se cade să criticăm felul în care arată musafirul stăpânei noastre!

– Al stăpânei? Dacă i-ai fi văzut fața când mi-a spus să-i pregătesc camera, ți-ai fi dat seama că nu e deloc încântată. Nu ți se pare ciudată influența pe care o are sir Rollo asupra lordului Scrope și a soției sale? Se spune că strămoșul lui este unul din ducii normanzi care s-au stabilit aici. Iar pe lângă proprietățile din sud, mai deține un castel și pământuri în Franța, moștenite de la un unchi.

Deși nu-i plăcea bârfa, cealaltă fată păru impresionată.

– E însurat? Știi cumva?

– Încă nu. Dar lady Scrope îl va convinge, într-un fel sau altul, să-i devină ginere.

– Domnișoara Mary e pe cale să se mărite cu sir Rollo? Nu știam nimic!

– Nici sir Rollo, încă... Dar soarta i-a fost pecetluită. Știi tu ca lady Scrope să nu fi reușit vreodată, atunci când și-a pus ceva în minte? Ar fi o partidă minunată! Un ginere agreat de regină și unul dintre cei mai de încredere ambasadori... În plus, am auzit, în condiții de strictă

confidențialitate, că sir Rollo a fost trimis aici într-o misiune specială de către însăși regina noastră!

Fata făcu o pauză, pentru efect, și continuă:

– Se pare că e nemulțumită de felul în care lordul Scrope se ocupă de problemele de la graniță și de cele pricinuite de scoțieni, despre care se știe că sunt foarte dârji, sălbatici și needucați. Se pare că sir Rollo a fost ales pentru această misiune datorită tactului, elocvenței și minții sale sclipitoare, calități caracteristice neamului normand. Va trebui să descopere adevărul din toate aceste minciuni și să-i raporteze reginei situația reală. Acum înțelegi de ce-și dă silința lordul Scrope să-i intre în grații... După cum știe toată lumea, lordul și-a strâns întreaga avere în urma raidurilor și jafurilor de pe partea Scoțiană a graniței.

– Taci din gură, copilă nesăbuită!

Slujnica mai bătrână o dădu afară din cameră pe cea tânără.

– Din cauza unor astfel de vorbe, ți-ai putea pierde slujba!

Cu mișcări lenețe, Elizabeth se întinse și-și dezmorți oasele, alungând din minte conversația auzită. Avea treburi mai importante asupra cărora trebuia să se concentreze...

Pe când se gândea ce trebuia să facă pentru a-i contacta pe oamenii din interior, ușa se deschise și reveni în cameră slujnica mai bătrână. După ce lăsă tava jos și se asigură că nu era nimeni pe hol, ea întrebă:

– Tu ești cea trimisă de Buccleuch?

Elizabeth sări în picioare. Era atât de uimită, că abia reuși să dea din cap în semn de aprobare.

Mulțumită, femeia continuă grăbită:

– Am fost trimisă de Graham de Netherby, care are o poziție de încredere în casa lordului Scrope. Dar se simte obligat de relațiile de sânge să ajute la eliberarea lui Kinmont Will. Soția lui Kinmont a fost fiica lui Graham de Esk.

– Cine ți-a spus că am fost trimisă de Buccleuch?

– Așa am bănuit noi. Graham de Netherby a auzit niște zvonuri cum că Buccleuch a trimis o

iscoadă și am făcut legătura când am auzit un băiat spunând ceva despre o fată cu accent Scoțian aici, în oraș. Astea fiind spuse, cum te putem ajuta?

Elizabeth făcu o pauză de gândire. Ar fi trebuit să ceară informațiile referitoare la castel și la locul unde se afla unchiul ei? Sau ar fi fost mai bine să includă ceea ce aflase în mesajul lui Graham către Buccleuch? Datorită contactelor zilnice cu lordul Scrope, lui Graham i-ar fi fost mai ușor să-i transmită mesajul lui Buccleuch, așa că optă pentru această variantă. Slujnica acceptă și promise să revină când va putea, pentru a nu stârni bănuielile celorlalți.

Obosită fizic și psihic, Elizabeth se trânti în pat. Era mulțumită de ceea ce realizase și adormi curând, cu gândul la câmpiile înflorite de acasă.

Capitolul 4

Timp de două zile, Elizabeth rămase în dormitor, tresărind de fiecare dată când intra câte o servitoare și trântindu-se frustrată pe perne pentru că nu vedea nici un chip familiar.

Dar, în dimineața celei de-a treia zile, intră lady Scrope, urmată de o tânără drăguță, cu priviri curioase.

– Iată, draga mea Mary, aceasta este nefericita creatură care a căzut sub calul lui sir Rollo și care, de atunci, îi tulbură conștiința. Totuși, un martor ocular m-a asigurat că ea poartă toată vina. Oricum, din moment ce fata a rămas mută, e normal ca el să fie îngrijorat. Tocmai de aceea, trebuie să arătăm compasiune față de ea. Mary, îți sugerez să petreci un timp cu ea, să-i citești din

cărți și să încerci s-o faci să vorbească. Sunt sigură că sir Rollo va fi recunoscător și va aprecia firea ta bună.

Elizabeth simți dezgust față de atitudinea parșivă a acestei femei și simpatie pentru bărbatul în cauză. Fiica ei Mary, însă, păru sincer îngrijorată în momentul în care luă loc lângă patul ei și-i zâmbi încurajator.

– Cât de singură trebuie să te simți, înconjurată de străini și fără să poți scoate un cuvânt! Această vânătaie de pe frunte pare teribil de dureroasă. Mamă, eu aș zice să încercăm o compresă cu ierburi.

Femeia aprobă radioasă.

– O idee excelentă, copila mea. Voi trimite un servitor la farmacist, iar când se va întoarce îl voi ruga pe sir Rollo să aducă aici medicamentul. Astfel, va putea vedea cu câtă competență îi îngrijești pacienta.

Când lady Scrope ieși grăbită din cameră, Mary oftă și se scuză:

– Motivele mamei sunt foarte evidente, nu-i așa? Dar, te rog, n-o judeca prea aspru. E adevărat

că se gândește numai la un singur lucru, dar acum e mai interesată ca tu să te faci bine, crede-mă.

Fata părea binevoitoare și, când îi propuse să-i citească, Elizabeth aprobă cu o înclinare a capului.

În carte era descris modul de viață al vechilor normanzi, cu multe referiri la caracterul lor integru.

– Când au de-a face cu egali, citi Mary, ei pot fi aroganți. Când au de-a face cu superiori, sunt loiali, dar niciodată servili, iar cu cei inferiori se poartă cavalerește și protectori.

La această frază, Elizabeth se foi neliniștită. Mary observă și o întrebă dacă subiectul o plictisea. Apoi fugi către camera ei și se întoarse cu un braț de cărți pe care le împrăștie pe pat.

Elizabeth întoarse capul, ca să-și ascundă jena. De câte ori o rugase Buccleuch să vină la Branxholm să învețe să citească, ea îl refuzase cu încăpățânare.

Mary întinse o mână și-i îndepărtă o șuviță de păr de pe față.

– De ce am impresia că nu știi să citești? spuse ea pe un ton blând. Nu te simți rușinată! va fi

micul nostru secret... Te pot învăța eu! Mai am cărți din școală și am să ți le aduc chiar acum.

Liz o privi ieșind pe ușă și se gândi că n-ar fi trebuit să simtă recunoștință față de un dușman englez. N-ar fi trebuit să încurajeze acest sentiment, această... simpatie, dar, la urma urmei, în curând toți vor fi de domeniul trecutului. Inclusiv trufașul sir Rollo!

De cum ieși Mary pe ușă, intră sir Rollo, care-și arcui sprâncenele când văzu că era singură. Se îndreptă hotărât către canapea și se așeză.

– Ei, cum se mai simte astăzi micuța abandonată?

Elizabeth se îndepărtă ușor de mâna pe care el o întinsese pe pat, la câțiva centimetri de piciorul ei. Onestitatea o forța să recunoască faptul că se temea de acest bărbat, dar era mai mult o frică de necunoscut, decât una fizică. Nimic din ce știa ea despre bărbați nu i se potrivea lui sir Rollo. Fiecare mișcare a trupului său denota forță și suplețe. Privirea ochilor săi albaștri arăta superioritatea omului care se simte ca un prinț printre cerșetori, o perlă aruncată în mocirlă.

– Ce păcat, continuă el blând, că nu-mi poți răspunde! Dar, după felul cum reacționezi la cel mai mic sunet, aș putea spune că nu ești chiar surdomută. De aceea, hai să convenim că-mi vei răspunde prin mișcări ale capului.

Ezitant, ea aprobă cu o mișcare ușoară.

Sir Rollo se aplecă și-i spuse:

– Ești foarte drăguță, micuța mea. Și foarte inocentă. Aș putea jura că acești ochi frumoși n-au privit niciodată un bărbat cu adorație. Acești micuți și delicați sâni, ce se zăresc prin dantela fină, n-au simțit bucuria mângâierilor, iar trupul tău zvelt n-a simțit focul săruturilor în cele mai secrete și vulnerabile locuri.

Îngrozită, Elizabeth se trase puțin sub pătură. N-o mai privise nimeni în acest fel! Inima își mări ritmul, iar corpul îi tresări la șocul trecerii de la adolescenta inocentă la femeia în devenire.

– Ah! zâmbi el cu satisfacție. După reacția ta, îmi dau seama că am avut dreptate. Dar chiar și pisicuțele ca tine se maturizează și devin creaturi superbe, care torc cu plăcere atunci când sunt dezmierdate. Va fi plăcuta mea datorie, frumoasa mea pisicuță, să te inițiez în deliciile acestei deveniri.

Liz îl privi mută de uimire și fără a-și putea dezlipi privirea de la cel care acum o măsura cu amuzament. Acest bărbat trezea în ea mai multă teamă decât ar fi simțit dacă s-ar fi aflat singură în fața a sute de oșteni englezi.

În acel moment, Mary reapăru, ca un înger salvator, aducând mai multe cărți.

– Sir Rollo! spuse ea încântată. Ce drăguț din partea dumneavoastră că ne țineți companie!

El se ridică și se înclină respectuos, arătând o deferență ce o intrigă pe Elizabeth. Se vedea din atitudinea lui că punea preț pe sentimentele lui Mary; în schimb, față de sentimentele ei părea indiferent.

Ascunzând cu discreție cărțile, Mary zâmbi mulțumită.

– Nu trebuie să irosim timpul pe care vi-l puteți permite cu noi. Sunt nerăbdătoare să aflu cum e viața la curte, la Londra, și tot ce se mai întâmplă prin capitală. Sunt sigură că și tânăra domnișoară va fi încântată.

– Ai vrea să afli noutăți despre Londra în general, sau despre cineva care acum se află aici? o tachină el.

Spre surprinderea Elizabethei, Mary roși ca o școlăriță.

– E plăcut să aflu noutăți despre o cunoștință... spuse ea cu ochii plecați.

– Francis Bagnall e un tânăr burlac foarte norocos, deși a întârziat cam mult. Cei mai mulți bărbați ar fi cerut deja o audiență la tatăl tău, pentru a-și declara intențiile.

– Ar fi făcut asta, dacă nu l-aș fi rugat eu să mai aștepte. Există anumite motive...

Vocea ei începu să tremure, apoi continuă pe un ton mai controlat:

– Nu este nici timpul, nici locul pentru o asemenea discuție. Așa că, Sir, vă implor să schimbați subiectul.

– Desigur, cum dorești. Despre ce ai vrea să discutăm? A, despre Londra! Ei bine, e un oraș zgomotos și plin de viață. În magazine se găsesc cele mai felurite mărfuri, pe străzi predică oameni și compun satire, există tot felul de concursuri de

călărie, tir cu arcul, dans și lupte de cocoși. În timpul iernii se organizează partide de vânătoare, săniuș și patinaj.

– Dar ce-mi puteți spune despre magazine? întrebă ea, curioasă.

– Paradisul femeilor, draga mea. Mătăsuri, eșarfe și basmale, pietre prețioase, curele, pălării și pantofi de tot felul.

Mary oftă visătoare.

– Cât de mult mi-ar plăcea să văd cu ochii mei toate acestea...

– Ar trebui să-mi faci o vizită.

Se ridică brusc, părând să aibă o revelație.

– Da, e o idee minunată și o ocazie ideală ca tânărul Bagnall să intre în grațiile părinților tăi. De îndată ce-mi voi termina treaba aici și mă voi întoarce la Londra, părinții tăi vor primi o invitație pe care cu greu o vor putea refuza.

– Îți mulțumesc, sir Rollo. Dar sunteți sigur că va fi posibil? Din câteva am auzit, regina vă solicită destul de mult. De altfel, de ce ați prefera compania noastră în locul prietenilor dumnea-voastră sofisticați. Doamnele de la curtea reginei sunt mult mai frumoase, mult mai istețe...

– Și mult mai plictisitoare, de cele mai multe ori.

Privirea lui căzu asupra Elizabethei, care asculta fascinată.

– Stând printre cei tineri, recuperăm din propria noastră tinerețe și inocență. De ce, în miezul iernii, simt deodată că ar fi primăvară?

Brusc, se răsuci pe călcâie și, fără a mai cere permisiunea, ieși rapid din încăpere. Ambele fete rămaseră perplexe.

– Pe sufletul meu! șopti Mary. Nu l-aș fi crezut niciodată capabil de asemenea sentimente profunde. Oare ce l-o fi tulburat atât de mult, ai vreo idee? Oi fi spus eu ceva nepotrivit, că la tine nici nu se poate pune problema...

Se opri, apoi atenția îi fu atrasă de roșeața obrajilor, privirea temătoare și gura tremurătoare a Elizabethei. Un zâmbet discret îi apăru în colțul gurii, figura i se lumină și, fără alte comentarii, se apucă hotărâtă să-i citească din carte.

După aproape o oră, Liz descoperi cu surprindere că-i făcea plăcere această nouă experiență a învățatului. Începea să înțeleagă simbolurile pe care Mary i le asocia cu sunete. Era

atât de absorbită, încât aproape nici nu observă semnalul discret al slujnicei, care-i dădea de înțeles că vrea să-i vorbească.

Mimă o durere de cap, care avu efectul scontat.

– Of, ce egoistă sunt! spuse Mary. Mi-a făcut o asemenea plăcere, încât am și uitat că ești încă în convalescență. Întinde-te și odihnește-te. Voi da ordin să nu fii deranjată.

Câteva minute mai târziu, slujnica veni în vârful picioarelor și-i spuse rapid, pe un ton jos:

– Buccleuch a confirmat primirea mesajului și instrucțiunilor tale. Mâine seară, cinci sute de călăreți înarmați cu topoare, securi și scări de escaladat vor asedia castelul. De dată ce va începe bătălia, va trebui să încerci să evadezi. Un cal pregătit te va aștepta afară.

– Numai cinci sute de oameni? întrebă Elizabeth. Dar aici sunt mai mult de o mie de soldați.

Slujnica o întrerupse nerăbdătoare.

– Sorții sunt încă în favoarea lui Buccleuch. Acum trebuie să plec, ca să nu dau de bănuit.

Rămasă singură, Elizabeth începu să se frământe. Cu două zile în urmă, n-ar fi văzut o problemă în a fi depășiți numeric într-o proporție de doi la unu de către englezi. Dar, cunoscându-l mai bine pe sir Rollo, începu să aibă îndoieli.

Era scandalos de trufaș și arogant. Acțiunile sale reflectau cu maximă acuratețe caracterul său normand. Deși n-o atinsese nici măcar cu un deget, se simțea atât de pângărită, încât se gândea că numai cu sângele lui ar putea spăla această impresie.

– Mâine noapte... murmură ea. Cu puțin noroc, mă voi răzbuna, iar dacă moștenește plăcerea luptei, va avea privilegiul de a fi primul care va pieri de mâna mea.

Acest gând o liniști. Se sprijini relaxată pe perne și căzu într-un somn agitat, cu mâinile încleștate pe marginea patului.

Capitolul 5

În dimineața următoare, Mary spuse:

– Ținând cont că după atâtea zile ploaia s-a oprit, cred că n-ar fi rău să facem o plimbare pe metereze. Ce zici, te simți în stare?

Elizabeth își înălță capul și aprobă încântată, cu o mișcare viguroasă.

– Bine, zâmbi Mary. N-o să mai chem slujnica. Te voi ajuta chiar eu să te îmbraci.

Luă hainele elegante, curate și scrobite pe care i le adusese și i le înmână cu mândrie. Apoi îi aranjă părul într-un fel atât de sofisticat, încât Elizabeth îl pipăi cu neîncredere. Se gândi la modul simplist pe care i-l impunea unchiul ei și expresia feței trădă gândurile sale.

Delicată ca de fiecare dată, Mary îi spuse:

– Acest stil pare să te prindă mult mai bine. Mie mi-ar sta îngrozitor, dar ție îți scoate foarte bine în evidență trăsăturile perfecte. Trebuie să-i cerem părerea și lui sir Rollo; el se pricepe foarte bine în asemenea chestiuni. După cum poate că ai observat și tu, se îmbracă impecabil și e primul care aduce la curte ultima modă care se poartă la Paris.

Când Elizabeth se strâmbă, Mary izbucni în râs.

– Te rog, nu-l subestima. Au mai făcut-o și alții, pentru a afla mai apoi că sub hainele scumpe și bijuteriile sale se află un pumnal foarte ascuțit.

Plimbarea de-a lungul meterezelor se dovedi foarte plăcută. Dar Liz nu pierdu ocazia de a-și nota în minte poziția tunurilor îndreptate către nord. Realiză că misiunea lui Buccleuch era aproape imposibilă.

Aveau de trecut un șanț exterior de fortificație, un zid gros de câțiva metri, un pod rabatabil, un alt șanț interior și asta doar pentru a pătrunde în curtea principală. Urmau un alt șanț și un alt pod rabatabil pentru a ajunge la castel. Apoi trebuia să pătrundă în beciurile unde presupuneau că se află Will.

Imensitatea acestui plan o înfricoșă. Își întoarse privirile de la curtea în care soldații mișunau ca furnicile și simți că intră în panică. Reuși să-și înfrâneze sentimentele, dar nu și lacrimile.

Nu plânge, proasto! își spuse ea în gând, înfigându-și unghiile în palme. Chiar dacă te-ai împrietenit cu Mary, nu uita că e fiica lordului Scrope și nu trebuie să-i dai nimic de bănuit.

Brusc, o voce o trezi la realitate.

– Deci, te-ai hotărât să înfrunți vremea. Dar ai grijă, mica mea pisicuță, să nu-ți murdărești pernuțele.

Se întoarse furioasă către el. Un blestem îi stătea pe limbă, dar nu îndrăzni să-l rostească.

Uimit de atâta ostilitate mută, sir Rollo făcu un pas înapoi și rosti printre dinți:

– Bine te-am mai poreclit! Numai în ochii unei feline mai pot întâlni o asemenea strălucire provocatoare.

„Să nu atingi o pisică fără mănuși" – acesta era motoul clanului Mackintosh, dar Elizabeth se abținu să i-l spună. Înghiți în sec și-și plecă

rușinoasă privirile. El nu se lăsă păcălit, dar, spre norocul ei, auzi dinspre castel un zgomot care-i distrase atenția.

Șase soldați încercau să potolească un bărbat furios. Blesteme scoțiene sfâșiară aerul. Prizionierul se zbătu, dar o puternică lovitură în ceafă îl doborî pe caldarâmul ud.

– Unchiule Will! aproape strigă Elizabeth. Își mușcă limba și simți ura crescând în ea în timp ce privea trupul inert al unchiul ei târât de-a lungul curții. O ura chiar și pe Mary, care acum apela la mila lui sir Rollo în favoarea prizonierului.

– Atâta cruzime! Acest om n-avea nici o șansă să evadeze. De ce a fost nevoie de o asemenea lovitură?

– Nu știu cine este acest om, răspunse sir Rollo, dar sunt sigur că nici el n-ar fi arătat mai multă milă, dacă rolurile ar fi fost inversate. Dar tu știi cine este?

– Este Will Armstrong de Kinmont, îi spuse Mary. Sau Kinmont Will, după cum i se spune. De ani de zile, e ca un ghimpe în coasta tatălui meu: specializat în raiduri peste graniță, neînfricat și fără rețineri. El și familia lui sunt detestați de

această parte a graniței, se pare că în clanul său se află peste o sută de oameni. În timpul ultimului raid, au furat opt sute de vite, șaizeci de cai și iepe, cinci sute de oi. În plus, au ars șaizeci de case, au produs pagube însemnate și au ucis zece oameni. Și te mai miri de ce dorea tatăl meu atât de mult să-l captureze?

– Un adevărat răufăcător! Să înțeleg că el este cel a cărui eliberare Buccleuch a avut îndrăzneala s-o ceară? Multe lucruri îmi sunt neclare, dar de unul sunt sigur – tatăl tău are tot dreptul să refuze eliberarea unui asemenea om.

Deși fierbea de mânie, Elizabeth își menținu privirea plecată și expresia calmă. Fiecare animal fusese luat doar pentru a completa stocurile din care furaseră englezii în timpul raidurilor; iar oamenii uciși erau victime ale unei onorabile vendete. Ce lege era mai corectă decât „ochi pentru ochi și dinte pentru dinte"?

– Și totuși... continuă sir Rollo pe un ton care-i atrase atenția. Trebuie să recunosc că admir curajul de care dau dovadă acești oameni. Când am fost trimis prima oară în nord, mi s-a spus să mă aștept la o civilizație barbară, care ignoră legile

și unde nu există un comportament uman decent. Dar cine locuiește într-o junglă trebuie să se supună legilor ei! Dacă un bărbat nu-și poate proteja familia după lege, atunci e nevoit s-o încalce. La început, am crezut că problema poate fi rezolvată simplu, ținându-i pe englezi departe de scoțieni. Dar mi-am dat seama că nimeni și nimic nu poate separa familiile. Datorită căsătoriilor mixte, aproape că nu mai există familie engleză de graniță care să nu fie înrudită cu o familie Scoțiană. În consecință, e greu de decis cine în cine poate avea încredere.

– E adevărat, aprobă Mary. Tatăl meu este extrem de precaut când își alege asociații, totuși nu poate fi niciodată sigur. Când o astfel de situație se ivește, e greu de pus datoria înaintea legăturilor de sânge.

– Cum pot explica reginei Elizabeth o situație pe care nici eu n-o înțeleg? explodă el. Nu există în întreaga Anglie nici un grup cu care să poți compara acești oameni de la graniță. Fie că sunt paji sau țărani, nelegiuți sau gentlemeni, englezi sau scoțieni, toți sunt, fără excepție, hoți profesioniști, luptători destoinici și grăniceri pricepuți.

– Bietul sir Rollo! zâmbi Mary cu simpatie. Cât de mult trebuie că te-am zăpăcit! E normal să-ți fie greu, pentru că ești mai obișnuit cu viața sofisticată de la curte, decât cu acest gen de oameni, învățați să se lupte, deși nu există nici un război. În ciuda condițiilor sălbatice de viață de aici, mai degrabă și-ar da viața decât să-și părăsească ținuturile natale.

– Poate că ai dreptate, râse el. E nevoie de un Grănicer ca să judeci un alt Grănicer, nu?

Elizabeth simți că atenția lui se îndreptase din nou asupra ei și se crispă, gândindu-se că ori va fi umilită de umorul lui sarcastic, ori va fi frustrată de anumite păreri personale. După ce o măsură încet, din cap până-n picioare, întinse mâna și-i ridică bărbia. În momentul contactului, un șoc îi străbătu trupul.

Zâmbetul discret ce apăru pe chipul lui îi spuse că era conștient de efectul pe care-l avusese asupra ei. Simțea nevoia acută de a se trage înapoi, dar înfruntă curajoasă senzațiile noi pe care nici măcar nu și le putea explica.

Tot comportamentul lui reprezenta un mister pentru Elizabeth. Vocea îi era caldă și blândă,

aproape hipnotizând-o. Locul unde o atinsese pe bărbie o ardea, senzația reverberând în tot corpul, topindu-i mânia.

– Mă întreb, continuă el privind-o, ce părere ar avea prietena noastră mută dacă ar putea vorbi?

– Ar fi cu totul de acord, sunt sigură, zise Mary. E prea tânără să știe politică sau să fie interesată de problemele de la frontieră.

– Așadar, o consideri ignorantă? insinuă sir Rollo.

– Deloc, replică Mary, indignată. Needucată, poate. Trebuie să-ți fi dat și tu seama că o fată cu ochii atât de inteligenți nu poate fi o ignorantă.

Sir Rollo râse.

– Am tras și eu multe concluzii și sunt complet de acord că prietena noastră mută e mândră, aprigă și – posibil – extrem de inteligentă. Am mai observat, de exemplu, că și-a strâns buzele și trupul i s-a înțepenit instinctiv – semne clare de resentiment – de fiecare dată când noi am denigrat scoțienii.

Pentru prima dată în viața ei, Elizabeth simți gustul amar al fricii. Oare cum o descoperise acest bărbat de la curtea reginei? Respiră ușurată când el continuă:

– Totuși, cred că e fiica unui mare șef nordic, care a fost nevoită să vină deghizată pentru a nu atrage atenția jefuitorilor. Probabil că în acest moment o servitoare o așteaptă îngrijorată pe stăpâna ei într-un han de pe aici.

Elizabeth aproape că izbucni în râs. Umerii i se scuturară puțin și-și trase rapid mantaua ca să mascheze gestul. Mary observă și interpretă mișcarea ca fiind un fior.

– Să ne fie rușine, sir Rollo! Ne-am luat cu vorba și am ținut fata în frig atâta timp. Vina îți aparține în întregime, pentru că această conversație a fost atât de captivantă, încât nu mi-am mai dat seama.

Apoi, adresându-i-se fetei:

– Să mergem, draga mea, înainte să răcești.

Bărbatul zâmbi, se înclină cu respect și le făcu loc. Când trecu pe lângă el, Elizabeth făcu greșeala să-l privească în ochi. Sentimentul de ușurare îi dispăru subit. Deși dorea să pară trufaș, cuceritor și superficial, era un om extrem de calculat. Adoptase această mască pentru a induce celorlalți un fals sentiment de superioritate. Dar iuțimea și tăișul din privirile sale nu erau ale unui amator, ci mai degrabă ale unui inchizitor.

O trecu un fior. Lordul Scrope era cunoscut ca un adept al pedepselor cu biciuirea la pielea goală a răufăcătorilor. Își încrucișă degetele și speră ca, în cazul în care va fi descoperită, sentința să i-o dea el și nu nemilosul emisar al reginei.

Când ajunse în camera ei, se întinse extenuată în pat. După o oră, auzi un zgomot și sări când o văzu pe slujnica ce servea ca mesager.

– Ai vești de la Buccleuch? întrebă nerăbdătoare.

– Da, ascultă cu atenție. Buccleuch și oamenii săi sunt bine ascunși pe malul celălalt al Edenului. După căderea nopții, vor năvăli în castel, iar tu va trebui să fii pregătită. Când bătălia va fi în toi, vei ieși din camera ta și vei merge pe culoarul din stânga până când vei da de o ușă. În spatele ei e o scară ce duce în curtea interioară, unde vei găsi un cal pregătit de drum. Mai departe, nu te putem ajuta cu nimic! Bazează-te pe instinct pentru a putea evada!

– De unde știi că Buccleuch va ataca în noaptea asta?

– Pentru că mi-a spus-o chiar el. Va profita de furtună pentru a-și masca apropierea.

– Și cu unchiul Will cum rămâne? Știi unde l-au mutat azi după-amiază? Sau, și mai important, știe și Buccleuch?

Spre surprinderea ei, deși părea agitată de întârziere, femeia găsi timp să se relaxeze și să chicotească.

– A fost ideea lui Buccleuch să-l transfere în curtea exterioară a castelului. Urmând instrucțiunile, unchiul tău a provocat agitație și a fost transferat în celula de izolare care se află sub turnul de sud-vest, la câțiva metri de o poartă rar folosită. În această seară, poarta va fi lăsată descuiată. Cu puțin noroc, Buccleuch va intra, va forța intrarea în celulă și va evada cu unchiul tău înainte ca cineva să prindă de veste.

– Ah, mă rog pentru asta! spuse Elizabeth și lăsă servitoarea să plece. Fă, Doamne, ca în această noapte să ne unim toți sub același acoperiș din Branxholm, teferi și nevătămați!

Capitolul 6

Elizabeth împinse deoparte farfuria neatinsă de supă. Se ridică și se duse la fereastră, privind cerul brăzdat de fulgere. Asculta încordată fiecare sunet care ar fi putut trăda apropierea lui Buccleuch.

Era deja trecut de miezul nopții când auzul ei fin percepu zgomotul produs de copitele cailor și bătaia ritmică a berbecului în poarta masivă. Sunetele erau atât de bine mascate de zgomotul furtunii, încât numai o persoană avizată ar fi putut face diferența.

Urmă instrucțiunile pe care i le lăsase slujnica și, curând, ajunse în curtea interioară, unde o aștepta un cal gata pregătit. Încălecă și-l conduse

pe marginea perimetrului, pe lângă turnul căpitanului de la ale cărui ferestre lumina străbătea cu greu din cauza ploii dese. Se strecură de-a lungul podului mobil și ieși în curtea exterioară. Descălecă și porni pe jos către locul de unde se auzea sunetul, trecând pe lângă turnul de sud-vest. Ca și când natura ar fi fost de partea ei, furtuna atinse punctul maxim – ploaia deasă împiedica vizibilitatea, iar tunetele acopereau total zgomotul berbecului.

Conștientă că se afla pe un tărâm necunoscut, Elizabeth înaintă precaută și-și semnaliză prezența printr-un șuierat.

– Buccleuch! Unde ești?

Deodată, simți că cineva îi acoperă gura cu mâna și-i puse un cuțit la gât. O voce gâtuită se auzi:

– Cine vrea să știe?

Cel care o imobilizase își dădu seama că nu avea de-a face cu un soldat datorită supleței trupului și o eliberă.

– Sunt Liz Armstrong de Kinmont. Te rog, du-mă la Buccleuch!

În acel moment, ploaia se domoli, tunetele încetară și un fulger lumină toată zona, demascându-i pe cei douăzeci de oameni care smulgeau ultima bară de fier din zidul celulei.

Strigăte de alarmă se auziră de pe metereze:

– La arme! La arme!

– Scoțienii sunt printre noi!

– Avertizați-l pe lordul Scrope!

– Sunați alarma!

În timp ce gardienii începură să alerge în toate direcțiile, scoțienii îl scoaseră pe brațe pe Kinmont Will și se grăbiră către locul unde-și ascunseseră caii. Elizabeth încălecă și se îndreptă către locul unde îl zărise pe Buccleuch. Până să ajungă, atenția îi fu atrasă de amenințările pe care lordul Scrope le profera împotriva nefericiților gardieni.

Unchiul ei strigă peste umăr:

– La revedere, bunul meu lord Scrope! Am să-mi plătesc datoriile data viitoare, când ne vom întâlni pe partea mea de graniță!

Când ajunseră pe malul râului Eden, toate clopotele orașului băteau și deveniră conștienți că în urma lor veneau o mie de oameni conduși de

lordul Scrope. Elizabeth privi înfricoșată râul învolburat, dar Buccleuch, sfidând pericolul, sări în apă, urmat de oamenii săi. Tânăra închise ochii, spuse o rugăciune scurtă și făcu același lucru. Șocul apei reci îi tăie respirația și de câteva ori fu pe punctul de a fi trasă din șa de curentul puternic.

Reușiră cu greu să iasă pe malul celălalt și se opriră, privindu-l pe lordul Scrope. După cum bine bănuise Buccleuch, Scrope nu se aventurase în apă. Cu mișcări calme, Buccleuch își scoase mănușa și o aruncă în direcția englezului.

– Dacă nu ți-a plăcut vizita mea, atunci te aștept în Scoția!

Cu figura schimonosită de furie, lordul Scrope îi strigă:

– Buccleuch, tu fie ești diavolul din iad, fie mama ta a fost o vrăjitoare! N-aș trece peste apa asta nici pentru tot aurul din Christendom!

Cu o nonșalanță care-l enervă peste măsură pe lordul Scrope, Buccleuch se îndepărtă râzând.

Elizabeth i se alătură, urmărită de pe celălalt mal de privirea lui sir Rollo, care rămăsese nemișcat în timpul schimbului de replici dintre cei

doi Gardieni. Această ceartă nu-l privea direct, el fiind trimis de regină doar ca observator neutru pentru a înregistra argumentele ambelor părți. Când dădu să plece, întoarse capul pentru ultima oară în direcția fugarilor și întâlni privirea tinerei. Neîncrederea din privirea lui se transformă în furie și apoi în dispreț adânc.

Liz simți un fior, dar nu din pricina frigului. Îi era teamă. În mod clar, sir Rollo o disprețuia și era furios pe sine pentru că se lăsase păcălit. Din cauza ei, el apărea acum într-o lumină nefavorabilă, ceea ce însemna că trebuia să se răzbune, într-un fel sau altul. Instinctiv, Liz realiză că el nu-și va găsi liniștea până când datoria nu va fi plătită.

Ajunseră la Branxholm odată cu venirea zorilor. Își schimbară hainele și băură câteva căni de vin pentru a se încălzi. Eroul zilei, Will de Kinmont, trebui să facă față tirului de întrebări.

– Te-ai bucurat să ne vezi, Will?

– Te-au chinuit câinii de englezi?

– Cum te simți acum, că ai trișat moartea?

Buccleuch își ridică paharul și toastă:

– Pentru întoarcerea în siguranță a rudei noastre Will și pentru providența care ne-a ajutat în această noapte furtunoasă!

– Ura!!

– De asemenea, continuă Buccleuch, să nu-i uităm pe aliații noștri din interiorul castelului, în special pe Graham de Netherby, a cărui sarcină a fost să descuie poarta. Viețile lor sunt acum în pericol, pentru că Scrope nu este un prost! În acest moment, a convocat toți oamenii din castel pentru a le verifica alibiurile!

– Scrope! spuse Kinmont Will, scuipând pe podea. Probabil acum tremură de frică, pentru că i-am promis răzbunare!

– Răzbunarea nu va fi ușoară. De acum încolo, paza de noapte va fi dublată. Castelul este inexpugnabil! În seara asta am reușit datorită elementului surpriză și ajutorului aliaților noștri! A doua oară n-o să ne mai meargă!

Will sări în picioare.

– Există mai multe feluri de a jupui un iepure! Îmi va face mare plăcere să înec în sânge englezesc castelul și să-l rad de pe fața pământului. Dar nu sunt atât de prost să nu-mi dau seama că acest

lucru nu va fi posibil fără mari sacrificii! N-am stat închis degeaba... Am văzut și am învățat multe lucruri. Datorită acestor informații, acum pot să alcătuiesc un plan.

Elizabeth se trase mai aproape, pentru a nu pierde nici un cuvânt.

– Fereastra celulei mele dădea în curtea exterioară, astfel am fost în stare să înregistrez fiecare mișcare. Am observat că fiica lordului Scrope e o fire foarte metodică și punctuală. În fiecare dimineață, la ora zece, face exerciții călare în pădurea din afara orașului.

– Cum putem fi siguri în ce direcție o ia? îl întrerupse Tom Harden.

– Datorită avertismentelor primite de la tatăl său. Îi spunea să fie atentă la eventualii scoțieni care s-ar putea ascunde în spatele tufișurilor.

– Dar chiar și așa... Sigur tânăra nu are nici o escortă?

– Ba da. Companionul ei este un tânăr înfumurat de la curtea reginei Elisabeth, îmbrăcat ca o fată.

Râsetele zguduiră camera. Doar Elizabeth rămase nemișcată și rece ca o piatră, cu unghiile adânc înfipte în palmă.

– În afară de fiii mei, n-o să am nevoie de nici un ajutor pentru a o răpi pe domniță. Recompensa va fi că va trece câte o noapte prin patul fiecăruia! Cu puțin noroc, dacă e o femeie sănătoasă, se va alege și cu un copil! Ce ziceți de răzbunarea asta, tovarășii mei? La ce altă tortură mai sofisticată l-aș putea supune pe lordul Scrope, decât să-l oblig să-și împartă datoriile de bunic cu Kinmont Will?

Toată lumea râse, mai puțin Elizabeth. Dezgustată, ieși din cameră ca să ia o gură de aer curat.

– Cum de am putut trăi atâția ani alături de acești bărbați fără să-mi dau seama cât sunt de barbari? Deși sunt rudele mele, sunt îngrozită de cruzimea lor și de faptul că aprobă violul unei tinere fete a cărei singură vină este că e fiica tatălui ei!

Își lipi fruntea de suprafața rece a zidului.

– Asta nu trebuie să se întâmple!

– Ce nu trebuie să se întâmple? Ți-au făcut ceva blestemații de englezi? Spune-mi, Liz! Îți cer să-mi spui!

Speriată, făcu un pas înapoi și văzu chipul mâniat al vărului său Jock.

– Nu mi-au făcut nimic. De fapt, s-au purtat chiar frumos.

– Frumos? Te aștepți să cred că un englez s-ar putea purta frumos cu un scoțian?! Ai uitat că ei sunt cei care ți-au ars casa și te-au lăsat orfană?

– A fost un răspuns la atrocitățile comise de noi împotriva lor. Nu-ți dai seama, Jock? Dacă vom lăsa lucrurile să continue așa, vărsarea de sânge nu va înceta niciodată. Dacă unul din lideri ar fi în stare să vorbească în loc să ridice sabia, ar fi un exemplu perfect pentru toți.

– Mușcă-ți limba, femeie!

O prinse de umeri și o lipi de zid, cu o privire turbată.

– Ce e nebunia asta? urlă el. Ce a transformat pisica sălbatică într-o mâță fricoasă? Ți-au pus ceva în băutură? Ți-au făcut vrăji în timp ce dormeai?

Ea suspină, compătimindu-i ignoranța.

– Englezii nu mai practică de mult vrăjitoria. Religia le-o interzice.

– Păcat că religia nu le interzice și alte blestemății cum ar fi luarea de prizonieri într-o zi de pace, jaful și cotropirea!

Jock deveni din ce în ce mai sălbatic.

– A cui limbă blestemată te-a influențat împotriva propriilor rude? Spune-mi și i-o voi smulge cu mâna mea! Ești femeia mea și trebuie să mă urmezi oriunde!

Se repezi la ea și-o sărută avid. Liz avu nevoie de câteva secunde ca să reacționeze și începu să-l zgârie, silindu-l s-o elibereze.

– Să nu îndrăznești! îl amenință ea. Să nu te mai apropii de mine, brută ce ești! Urăsc atingerile tale!

Era furioasă mai mult din pricina naivității ei. Învățase de mică să se ferească de bărbații înfierbântați.

– Doar cu câteva săptămâni în urmă, nu m-ai fi refuzat! Erai sfioasă ca o fecioară și chicoteai de plăcere când mă apropiam de tine...

Obrajii ei se înfierbântară.

– Nu m-am hlizit niciodată și nici nu te-am încurajat, din câte îmi aduc aminte! Nici un bărbat nu m-a...

Se întrerupse brusc, cu gândul la complimentele delicate pe care i le făcuse sir Rollo și la emoțiile de care nu se crezuse în stare.

– Ochii îți strălucesc și buzele îți tremură! La cine te gândești? Spune-mi numele lui! Îl voi tăia în bucăți și-l voi da la câini pe bărbatul care a îndrăznit să-mi atingă femeia!

Mai speriată ca niciodată, își mască groaza și încercă să-și controleze vocea atunci când îi răspunse:

– Dumnezeule! Cum aș putea ține acest lucru secret, presupunând că ar exista un bărbat suficient de curajos încât să-l înfrunte pe temutul Jock Armstrong?

Stratagema ei reuși. Încet-încet, el se calmă și începu să zâmbească.

– Ai dreptate. Așa ceva ar fi aproape imposibil...

Oftă în sinea ei, ușurată, și se gândi că, dacă sir Rollo s-ar întâlni vreodată cu Jock, acesta din urmă va regreta amarnic.

Capitolul 7

După ce bărbații adormiră ghiftuiți, Elizabeth se îndreptă spre încăperea lui Buccleuch.

– Intră, copila mea! Credeam că te-ai culcat de mult. Probabil ești moartă de oboseală...

– Trebuie să-ți vorbesc, Buccleuch.

– Vino, să luăm loc lângă foc.

– Îmi fac griji din pricina domnișoarei Mary.

– Cine? întrebă moșierul.

– Fiica lordului Scrope. S-a purtat atât de frumos cu mine, încât nu suport ideea răzbunării plănuite de unchiul meu. E o ființă blândă și nevinovată, iar o asemenea atrocitate ar putea-o înnebuni sau chiar omorî.

– Așa cum tatăl ei a omorât-o pe mama ta? o întrebă el pe un ton dur.

Elizabeth simți un fior de gheață în suflet.

– Lordul Scrope e responsabil de moartea mamei mele?

– Nu în mod direct. Dar bărbatul care a ucis-o a fost unul din oamenii trimiși de Scrope.

Se lăsă o tăcere grea.

– Înțeleg că planul unchiului tău te revoltă, draga mea. Nu e corect ca tinerii să plătească pentru păcatele părinților lor. Vor mai trece mulți ani până când această ură reciprocă se va diminua, dar în sufletul unchiului tău s-au adunat prea multe pentru a putea ierta cu atâta ușurință. Mi-ar plăcea să te ajut, Elizabeth, dar mă tem că Will nu se va înclina în fața nici unui argument.

O privi și văzu cum ea își șterse în fugă o lacrimă. Acest lucru îl uimi peste măsură. De-a lungul timpului, atitudinea ei băiețoasă și lipsa de feminitate îl îngrijoraseră; acum, însă, era intrigat și totodată mulțumit de reacția ei. Cumva, în timpul săptămânii în care fusese plecată, cineva reușise să transforme copilul în femeie. Întrebarea arzătoare era: cine?

Ascunzându-și curiozitatea sub masca politeții, o întrebă pe un ton controlat:

– Bănuiesc că șederea ta la castel nu s-a dovedit prea neplăcută, nu-i așa? În afară de lady Mary, cu cine ai mai luat contact?

– Cu lady Scrope și cu sir Rollo, mezinul marchizului de Saville, un lord englez cu rădăcini franțuzești, care a fost trimis ca emisar de la curtea reginei Elizabeth. În ce scop, nu sunt sigură.

Roșeața obrajilor ei îl edifică pe Buccleuch. Situația îi convenea; pierduse multe ore gândindu-se la viitorul ei. Și-ar fi dorit ca ea să nu fie nevoită să se mărite cu un om de rând...

– Dacă m-aș opune fățiș unchiului tău, relațiile între noi s-ar putea răci, și asta n-ar fi spre binele nimănui. Îți propun, în schimb, ceva care va avea efect pe termen lung. Nu-l voi împiedica s-o răpească pe lady Mary, dar îi voi da instrucțiuni precise ca fata să fie lăsată în pace până când mă voi întoarce de la Edinburgh. Chiar astăzi trebuie să mă duc să-mi pledez cauza și să-i explic regelui James motivul pentru care am năvălit în castelul Carlisle. Nu va fi mulțumit, dar sunt sigur că va înțelege când îi voi explica. În schimb, nu va fi de

acord cu această barbarie comisă împotriva fiicei unei căpătenii engleze. Situația îi va fi prezentată unchiului tău într-o asemenea manieră, încât nu va îndrăzni să-mi nesocotească ordinele.

Fața tinerei se lumină și-i zâmbi recunoscătoare.

– Din moment ce la Morton Rigg nu se poate locui deocamdată, continuă el, îți pun la dispoziție castelul Hermitage. O să-ți trimit servitori pentru confortul tău și al ladyei Mary și n-am nici o îndoială că unchiul și verii tăi vor insista să fie numiți gardieni.

Elizabeth sări de pe locul ei și îngenunche lângă el. Își puse obrazul pe brațul lui și-i spuse:

– În ciuda reputației de om dur, știu că ești bun, atent și grijuliu. Cum ți-aș putea mulțumi pentru toate astea?

– Ținând acest lucru secret, replică el, mângâind-o pe cap. Recompensa mea este faptul că știu ce persoană serioasă și responsabilă ești. Un fruct este copt atunci când părăsește ramura. Fizic ești aici, dar emoțional și spiritual ești la mare depărtare de noi.

– Mă simt singură și foarte speriată, admise ea, într-o șoaptă.

– Atunci, mă bucur pentru tine. Nimeni nu se simte singur până când nu e destul de matur pentru a fi lăsat singur. Să trăiești cu teamă, dar să nu fi înspăimântat, este încă un semn de marturitate.

***

Buccleuch plecase deja către Edinburgh când ea se trezi, dar nu uitase să lase ordine precise verilor și unchiului ei.

Când se întâlni cu unchiul ei în grajd, încercă să pară cât mai calmă.

– Te pregătești să pleci către Carlisle, unchiule?

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine!

– Ai vorbit cu Buccleuch? plusă ea.

– Da, o privi el suspicios. Dar care e treaba ta?

– A, nici una! înghiți ea în sec. Doar că mi s-a spus să pregătesc camerele la Hermitage pentru lady Mary. Buccleuch va fi nervos dacă nu vor fi gata până la sosirea ei.

– Buccleuch are prea multe pretenții.

– Dar ai de gând să-i urmezi ordinele, nu?

– Depinde cât are de gând să întârzie pe la curte. Asta a fost treaba mea de la bun început și așa trebuie să rămână!

În acel moment, interveni vărul ei Robert.

– Cine știe? Poate că femeia și suita sa se vor opune. În asemenea circumstanțe, nici măcar Buccleuch n-ar rezista și ar scoate sabia!

Elizabeth înghiți în sec.

– Lasă-mă să vin cu tine, unchiule! Și eu am suferit din cauza lor și am tot dreptul să cer satisfacție.

– N-avem nevoie de o femeie într-o asemenea misiune, replică vărul Robert, încruntat.

Unchiul ei ezită, iar Jock, care se afla în preajmă, interveni, luând-o posesiv de umeri.

– Liz nu este orice femeie, este femeia mea și eu zic că poate veni.

Cei doi frați se înfruntară din priviri, dar Robert cedă.

– Așa să fie. Nu merită să te certi din cauza unei femei, dar ține minte – tu vei fi răspunzător pentru toate acțiunile ei!

– Nu-ți face griji, Robert! Îmi stăpânesc bine femeia, va face tot ce-i spun!

Unchiul ei își recăpătă complet buna dispoziție când traversară râul Eden și intrară în pădurea de lângă oraș.

– Câinii de englezi au devenit prea încrezători, tată, spuse Robert. N-aș fi crezut că vom ajunge până aici fără a ni se opune rezistență.

– Lipsa lor de prevedere a fost întotdeauna principalul nostru aliat, răspunse ironic unchiul Will. În rândul lor nu există nici un tactician. N-ar fi putut câștiga nici o bătălie dacă n-ar fi fost superioritatea numerică!

La ordinul unchiului lor, descălecară și înaintară tiptil prin pădure. Când ajunseră într-un luminiș, Will le făcu semn să se oprească. Liniștea pădurii fu străpunsă de râsul vesel al unei tinere. Sunetul devenea din ce în ce mai puternic, semn că tânăra se apropia. Inima Elizabethei începu să bată cu putere. Se gândi că răpirea nu putea fi evitată, dar trebuia să încerce tot ce-i stătea în putere pentru a împiedica vărsarea de sânge.

Will și fii săi se apropiară în tăcere. Lady Mary și însoțitorul ei descălecară, discutând fără griji și lăsând caii să se adape.

O cracă trosni sub pasul neatent al lui Robert. Sir Rollo și Mary se răsuciră în aceeași clipă, dar era prea târziu. Grupul de scoțieni cu fețe amenințătoare îi înconjuraseră. Așteptară nemișcați, sir Rollo cu o privire disprețuitoare, iar Mary atât de șocată că nici măcar nu mai era în stare să țipe.

Rămasă ascunsă după un tufiș, Elizabeth văzu rânjetul unchiului ei când întrebă:

– Domnișoara Scrope, presupun!

Își scoase pălăria și făcu o plecăciune batjocoritoare.

– Am venit să întorc gestul de ospitalitate al tatălui tău, să te invit să petreci ceva timp cu mine și familia mea în casa noastră de dincolo de graniță. Îmi pare rău că nu ai timp să te pregătești cum se cuvine, dar sunt sigur că tatăl tău va trimite în scurt timp tot ce e necesar – bijuterii, monezi de aur și, desigur, haine elegante cu care să delectezi privirile fiilor mei.

– Nu prea cred că va avea nevoie pentru ceea ce intenționăm noi, rânji Jock.

Ocheada lui o făcu pe Mary să se înfioare.

– Blestemată fie-ți limba! spuse sir Rollo, ducând mâna spre sabie.

În clipa următoare, șase pumnale scânteiară în razele soarelui, formând un guler strâns în jurul gâtului său.

– Stați!

Elizabeth își făcu apariția în mijlocul lor.

– Nu-i faceți nici un rău! Buccleuch a ordonat să nu fie nici o vărsare de sânge!

– Buccleuch nici n-a pomenit de așa ceva, o corectă nervos unchiul ei.

– Atunci, a lăsat să se înțeleagă asta! replică ea, disperată.

Ridică un deget acuzator spre sir Rollo, spunând:

– De altfel, noi doi avem o socoteală mai veche!

La auzul acestor cuvinte, Jock încremeni. Cu un gest al capului îi îndepărtă pe frații săi și rosti printre dinți:

– Dacă acest bărbat a îndrăznit s-o supere pe femeia mea, atunci eu voi fi acela cu care se va răfui! Aici și acum!

– Ba nu! interveni ea.

Apoi se adresă unchiului ei:

– Ai spus că numai tu ești îndreptățit să răzbuni răul ce ți-a fost făcut! Mie nu-mi este permis acest privilegiu?

Will Kinmont căzu pe gânduri. Era clar că bărbatul nu era decât un filfizon care nu i-ar fi făcut față nepoatei lui atât de aprige; cu toate astea, remarcase faptul că bărbatul nici măcar nu clipise atunci când lama unui pumnal îi crestase pielea de pe gât.

– Demonstrează-mi că ofensa lui merită acest lucru și-ți voi da voie!

Conștientă că viața lui depindea de abilitatea ei de a minți convingător, Liz se postă în fața lui sir Rollo și-l privi plină de ură.

– A atentat la fecioria mea! șuieră ea. Nu spun că a reușit, se grăbi se adauge. Dar intenția este la fel de rușinoasă!

În privirea lui albastră, pătrunzătoare se putea citi o urmă de amuzament.

– Sunt de acord cu tine! aprobă unchiul ei.

– Eu zic să-l omorâm chiar acum! spuse Robert, trecând de partea lui Jock. Liz n-o să fie atât de dură pe cât merită ticălosul ăsta!

– Iar eu zic nu! se opuse Will, autoritar. Liz nu este ca alte femei. Ea ori iubește, ori urăște. Cale de mijloc nu cunoaște! Legați-i mâinile și urcați-l pe cal! După ce ajungem la Hermitage, se va ocupa Liz de el.

Cu un umor care nu-i era caracteristic, Will îi instrui pe fii săi:

– Băieți, purtați-vă frumos cu el, pentru că n-o să mai aibă parte de blândețe! Arătați-i respectul cuvenit pentru că acest om este ori foarte curajos, ori un nebun. Un om obișnuit n-ar îndrăzni să stârnească o pisică sălbatică!

Ignorând spusele tatălui lor, flăcăii tăbărâră cu atâta violență pe sir Rollo, încât Mary începu să țipe. Jock o prinse și-i puse un căluș în gură. Tânăra privi rugător către Elizabeth, dar aceasta nu îndrăzni să-și forțeze norocul pentru că ar fi putut stârni suspiciune.

Ignoră privirea plină de reproș și se alătură grupului ce se îndrepta către râu.

Capitolul 8

Călătoriră de-a lungul sălbaticului ținut Liddesdale și ajunseră la castelul Hermitage. Bine situat, castelul era construit pe malul cel mai înalt al râului Hermitage, flancat de două râuri mai mici ce formau un sistem natural de apărare.

Elizabeth tremură înfiorată când observă cele patru turnuri de străjuiau castelul și-și aminti de poveștile bătrânei Margaret. Fostul proprietar, lordul Soulis, comisese multe nelegiuiri, drept pentru care sfârșise groaznic, fiind fiert de viu într-un cazan cu catran încins.

Servitorii fuseseră trimiși din Branxholm, pentru că nici unul din oamenii locului n-ar fi fost în stare să petreacă nici măcar o noapte în acest loc blestemat.

Grupul intră pe poarta de sud și descălecă în curtea centrală. Lady Mary fu coborâtă fără blândețe de pe cal, iar sir Rollo fu târât și aruncat într-o băltoacă formată de ultimele ploi.

Elizabeth se pregătea să protesteze, dar se abținu și încercă să preia comanda.

– Camerele pentru prizonieri au fost pregătite în turnul de sud-vest. Nu există nici un pericol să evadeze, așa că de ce nu le scoatem călușele?

Unchiul său dădu instrucțiuni precise:

– Dezleagă fata și fă ce vrei cu ea! Cât despre acesta, spuse el lovindu-l cu piciorul pe sir Rollo, va fi dus în turnul din nord-est. Nu s-a născut încă un francez care să nu fie o vulpe parșivă, așa că să n-ai încredere în el! Tocmai de aceea, nu-i vom da ocazia să-și pună în practică șiretlicurile.

Elizabeth tremură la gândul că sir Rollo va fi dus în închisoarea din turnul de nord-est, în a cărui podea se afla o trapă ce dădea într-un puț oribil, lipsit de aer și lumină. Își îndreptă atenția asupra ladyei Mary și începu să-i dezlege legăturile.

– Dacă te vei duce într-acolo, lady Mary, vei găsi pregătite camerele pe care cred că le vei considera satisfăcătoare.

Fără nici un cuvânt, lady Mary merse pe drumul indicat de Elizabeth și urcă scările către primul etaj. Camera era spațioasă, cu șemineu și ferestre largi. Simțindu-se puțin ciudat, dar deloc rușinată, Elizabeth i se adresă tinerei:

– Dacă ți-e foame, o să-ți aduc ceva de mâncare, încercă ea o tentativă de împăcare.

Brusc, Mary o prinse de umeri și o întoarse cu fața către ea. O studie din cap până-n picioare, de parcă acum ar fi văzut-o pentru prima oară, și-i spuse pe un ton rece:

– Eu?! Să mănânc la masa unui trădător? Mai bine mor de foame!

Elizabeth se simți profund jignită. Era pentru prima dată când se simțea legată de o fată de vârsta ei și ținea foarte mult la această prietenie.

– Nu e corect din partea ta să spui așa ceva, spuse ea, reprimându-și tremurul vocii. Prezența mea sub acoperișul tău s-a datorat unui accident,

deși trebuie să recunosc că atunci mi s-a părut un mare noroc. De asemenea, recunosc că nu mi-a plăcut niciodată un englez, până când...

Ezită, prea mândră ca să continue. Apoi înghiți cu greu și i se confesă:

– Până când te-am cunoscut pe tine. Ai fost bună cu mine, dulce și foarte amabilă.

– Pentru că n-am avut nici cea mai vagă idee că veniseși să ne spionezi! Și pentru că nu mi-am dat seama că mutenia ta era o prefăcătorie. Eu încercam să-ți alin durerea, iar tu râdeai în sinea ta de eforturile și naivitatea mea!

Înecându-și plânsul, se întoarse cu spatele la Elizabeth.

– Lasă-mă! Nu mai suport să te privesc!

Mușcându-și limba pentru a-și reprima impulsul de a-i implora iertarea, Elizabeth se răsuci pe călcâie și se repezi furioasă pe scări, ieșind în curtea exterioară și lipindu-se cu spatele de zidul turnului.

Așa o găsi Jock, zece minute mai târziu.

– O să te faci ciuciulete. N-ai altceva mai bun de făcut decât să stai în ploaie?

– Vezi-ți de ale tale! Dacă vrei să te distrezi, caută-ți pe altcineva.

Jock o prinse cu brutalitate de încheietura mâinii.

– Nu mai face pe inocenta, Liz. Vreau să răspunzi ca o adevărată femeie sângelui meu înfierbântat. Am obosit tot așteptând să-ți schimbi atitudinea.

Gura lui avidă se lipi de buzele ei. Ea se luptă, încercând să scape de el, dar nu reuși decât să-l atâțe și mai mult. Bărbatul îi imobiliză mâinile, o târî într-un colț mai întunecat și începu să-i sfâșie hainele.

– Mai sunt și alții, în afară de englez, care te doresc, draga mea Liz! Pe el o să-l omor mai târziu... Între timp, îi voi urma exemplul, numai că eu voi reuși acolo unde el n-a fost în stare!

Elizabeth aproape leșină de teamă și dezgust când, deodată, unchiul ei apăru în curte.

– Jock! Jock, unde naiba ești?

Cu un ultim efort, Liz își lipi palmele de pieptul lui și-l împinse în raza vizuală a tatălui său.

– Era și timpul... începu el, apoi o zări pe Elizabeth care-și aranja hainele.

Îi privi pe rând și spuse:

– Deci așa stau lucrurile!

Apoi zâmbi mulțumit.

– În cazul ăsta, succes, fiule! Sunt fericit pentru amândoi! Trebuie să vă căsătoriți cât mai curând.

– Ăăă... Dar... Trebuie mai întâi să rezolvăm afacerea asta cu fiica lui Scrope, spuse Jock ezitant.

Tatăl său se încruntă.

– De ce naiba ești obligat să aștepți întoarcerea lui Buccleuch? Nu, nu sunt de acord! Du-te, adună-ți frații și spune-le să tragă la sorți ordinea în care vor trece prin patul fetei chiar în această noapte!

– Și cu englezul cum rămâne? întrebă Jock.

– Mâine dimineață îi vom lua gâtul, apoi vom pune fata pe cal și-i vom da drumul să se întoarcă la Carlisle. Va duce cu ea nu numai vestea morții lui, dar și urmașul unui Scoțian.

Râsul lui demonic mai răsună în urechile Elizabethei mult timp după ce Jock și unchiul ei dispărură în castel. Deși îi auzise amenințând, încă nu-i venea să creadă că Will Kinmont ar fi în stare de așa ceva.

Mânată de urgența situației, fugi către turnul de nord-est, sperând că-i va veni în minte un plan de acțiune prin care-i va elibera pe lady Mary și sir Rollo. Urcă scara în spirală și-l întâlni pe Geordie, cel mai tânăr dintre verii ei. Băiatul făcea de pază lângă trapa din podea, care dădea în puțul în care fusese aruncat sir Rollo.

– Ai venit să-l vezi pe cocoșul transformat în cioară?

Aruncă o făclie aprinsă în puțul întunecat, iar fata se uită către englez. Stătea rezemat de perete, iar hainele sale elegante erau murdare și șifonate. Totuși, ochii săi albaștri încă mai aveau puterea de a privi cu dispreț.

– Ei, acum ce mai zici de mândrul lord care a îndrăznit să te dorească, Liz? Ce tortură i-ai pregătit?

– Încă nu m-am hotărât, vere. Dar după cum arată, n-ar fi în stare să rănească nici măcar o muscă.

Băiatul râse ca de o glumă bună, apoi scuipă înciudat pe podea.

– Mă enervează enorm că sunt obligat să-mi pierd timpul păzindu-l pe acest filfizon.

Fără să vrea, Geordie îi oferise lui Liz o soluție la care nici nu se gândise. Controlându-și vocea, îi sugeră:

– Ce-ar fi să te înlocuiesc eu o vreme? Nu există pericolul să evadeze, dar ar fi mai bine să-mi lași arma ta.

Inima ei stătu pentru câteva clipe, cât băiatul se gândi.

– Mai bine nu, ezită el. Tata mi-ar face traiul amar dacă ar afla că nu i-am respectat ordinele.

Elizabeth se prefăcu surprinsă.

– Dar n-ai auzit că tatăl tău a dat ordin ca Jock să-și adune toți frații? Într-o oră, veți trage la sorți ordinea în care vă veți bucura de favorurile ladyei Mary. Pentru ca tragerea la sorți să fie cât mai corectă, va trebui să fiți toți de față, pentru că primul va fi și cel mai norocos, și cel mai invidiat.

– Jock nu mi-a spus nimic! ricană Geordie.

– A făcut-o intenționat, probabil, sugeră Liz pe un ton dulce. Bănuiesc că a vrut să-și ia revanșa pentru farsa pe care i-ai făcut-o săptămâna trecută.

Într-adevăr, Jock nu scăpa nici o ocazie să-l tachineze pe fratele său mai mic.

– Câinele! izbucni el.

Smulse pistolul din curea și i-l întinse tinerei, apoi ieși în fugă. Nici nu se închise bine ușa din capul scărilor, că Elizabeth lua o frânghie și o aruncă peste marginea puțului.

– Repede! strigă ea. Trebuie s-o eliberezi pe Mary înainte de a fi prea târziu.

Cu o agilitate demnă de invidiat, bărbatul urcă frânghia și ieși din puț.

– Arată-mi unde! îi cer el, răsuflând greu. Am auzit discuția dintre verii tăi și mi-am dat seama ce au de gând cu lady Mary. Mulțumesc lui Dumnezeu că tu nu ești atât de barbară încât să-i susții!

Elizabeth ignoră cu greu jignirea din ultima frază și ieși împreună cu el din turn. Traversară curtea și se îndreptară către turnul în care se afla lady Mary.

În capătul scărilor, fata se opri.

– Du-te și ia-o! îi șopti ea. Eu rămân să pregătesc caii!

Sir Rollo o completă:

– Trei cai. Trebuie să vii cu noi, ca să ne arăți drumul.

Liz ezită un moment. Într-adevăr, nu avea cum să găsească drumul prin valea Liddesdale fără ajutorul unui ghid.

– Bine. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, grăbește-te! Altfel nu vom mai putea pleca de aici!

Cursa lor prin noapte păru nesfârșită. Din timp în timp, Elizabeth privea peste umăr, așteptându-se să vadă o hoardă urmăritoare. Dar, datorită rutei șerpuite pe care o alesese, acest lucru nu se întâmplă.

După o oră de alergătură încordată, Mary exclamă:

– Zidul! Văd zidul!

– Zidul? întrebă sir Rollo, nedeslușind nimic în întuneric. Ce vrea să însemna asta?

– Înseamnă că aproape am ajuns acasă. Este bariera construită de vechii romani.

Elizabeth trase de hățuri în momentul când văzu podul de peste Eden. Patrulele alertate de prezența lor se pregăteau să vină în întâmpinarea lor.

– Sunteți în siguranță acum, murmură Elizabeth plecându-și privirile. Trebuie să mă întorc acasă.

– La ce? întrebă sir Rollo, pe un ton sec.

– Nu știu la ce, dar noi avem o zicală: „Un singur om nu poate călări doi cai în același timp". Iar eu se pare că tocmai am căzut între ei. Fără să-i mai privească, se întoarse și-și mână calul către nord. Deodată, auzi o voce în spate.

– Prindeți fata!

Sir Rollo le indică soldaților direcția în care se afla ea.

– Țineți-o sub gardă strictă până când vom intra în castel!

Capitolul 9

Lordul Scrope o privi cu ură pe fata ce fusese trântită pe podea, la picioarele sale.

– Așadar, ea este nepoata lui Kinmont Will!

Se plimbă în jurul ei, examinând-o din cap până-n picioare.

– Într-adevăr, un animal periculos! Problema care se pune este cum ar trebui s-o executăm, pentru a avea un efect cât mai puternic. Spânzurătoarea este prea blândă, iar biciuirea – oricâtă plăcere mi-ar face – este demnă de moartea unui martir. Nu, trebuie să fie ceva mult mai dramatic! Cred că decapitarea ar fi cea mai bună soluție, chiar dacă e o moarte prea rapidă. Îi voi atârna capul de zidurile cetății, până când ciorile îl vor curăța, apoi îl voi trimite clanului ei.

Lordul păru dezamăgit când văzu că ea nu era înspăimântată. Îl privi sfidător, provocându-l. Atitudinea ei de dezgust îl irită peste măsură.

– Mi-ai putea oferi vreo scuză? Sau ai vreun motiv care m-ar putea împiedica să te tratez așa?

– Dă tot ce ai mai rău, scârbă netrebnică!

Înfuriată, bătu cu piciorul în podea.

– Și fie ca sufletul să-ți putrezească în Iad!

Țâșni către el, încercând să-l zgârie pe față, dar în ultimul moment, soldații interveniră și o imobilizară.

– Duceți-o jos, în beciuri! Și faceți tot ce e necesar pentru a descoperi numele complicilor ei din castel. Numai n-o omorâți!

Curajul ei păli pentru moment, dar nici măcar ideea torturii nu-i îmblânzi temperamentul.

– Ucigașule! Ipocritule! Mi-ai ucis părinții, ne-ai furat vitele și caii, ne-ai incendiat casele și tot tu îndrăznești să condamni dorința mea de răzbunare? Poți să mă torturezi cât vrei, dar nu vei afla nimic! Omoară-mă și alții îmi vor lua locul! Buccleuch nu-și va găsi liniștea până nu-mi va răzbuna moartea!

Transpirând de efort, gardienii o târâră până la ușă. În acel moment, intră în încăpere sir Rollo. Elegant ca întotdeauna, păru nemulțumit de scena pe care o văzu. Dar înainte să poată deschide gura, Elizabeth izbucni:

– De ce oare i-am oprit pe verii mei să-ți ia gâtul? Ar fi trebuit să am mai multă minte și să n-am încredere într-un biet filfizon ca tine, plin de zorzoane și fundițe!

Ignorând remarca ei, sir Rollo își îndreptă atenția spre lordul Scrope și-l întrebă pe un ton tăios:

– Am dat instrucțiuni precise gărzilor că responsabilitatea pentru siguranța fetei îmi revine în totalitate. Să înțeleg că ai anulat ordinul meu? De ce?

Lordul Scrope păru stânjenit.

– Trebuie să vă reamintesc, Sir, că eu sunt stăpânul acestor ținuturi și că am fost numit personal de regină?

Replica veni calm.

– Iar eu trebuie să vă amintesc, Sir, că regina m-a învestit cu autoritate mai mare decât a dumneavoastră, pentru a putea descoperi

adevărul? În ultima vreme, am ajuns să regret că am acceptat găzduirea dumneavoastră. Se pare că această zonă e împărțită în două tabere distincte, iar eu am făcut greșeala de a sta într-una, nedreptățind-o pe cealaltă, compromițându-mi astfel neutralitatea.

– Dacă cealaltă tabără la care faceți referire e poporul scoțian – inamicul nostru – atunci de ce doriți să fiți neutru? obiectă lordul.

– Inamicul nostru?! Regina noastră nu va fi foarte încântată să afle că ați declarat război între Anglia și Scoția, în numele ei.

– Prostii! râse fals lordul. Nu trebuie să exagerezi situația de aici, dragul meu sir Rollo. Soldații mei nu duc un război, ei doar ne apără împotriva acestor răufăcători barbari. Nu vi se pare normal ca eu să cer răzbunare pentru că unul dintre ei mi-a răpit fiica?

– Mi se pare că s-a împământenit obiceiul ca răzbunările să fie plătite cu sânge. V-aș atrage atenția că această răzbunare nu vă dă dreptul să fiți și călău. Între timp, vreau ca fata să fie trecută în custodia mea și aștept promisiunea dumneavoastră că pe viitor nu se va mai atinge nimeni de ea, fără voia mea.

Lordul Scrope fierbea de mânie. Pe figura sa se putea citi furia și orgoliul rănit, dar și teama că sir Rollo își va pune în aplicare amenințările. Se calmă și spuse:

– Foarte bine. Voi lăsa în grija dumneavoastră interogatoriul și sentința, dar vă avertizez să nu vă lăsați înșelat de această femeie. Face parte din rasa cea mai aprigă și îndrăzneață pe care mi-a fost dat s-o întâlnesc.

Privi către Elizabeth, care părea hipnotizată de cele spuse de sir Rollo.

– Un ultim sfat – să nu credeți nici o minciună a acestei roșcate vrăjitoare, a cărei pedeapsă o aștept cu nerăbdare.

Sir Rollo se întoarse către fată, o prinse brutal de umeri și-i făcu vânt spre ușă. Apoi spuse, suficient de tare încât să-l audă toți:

– Lord Scrope, vă rog să dați ordin să fie pregătită o cadă fierbinte și săpun pentru prizonieră. Dacă tot voi fi nevoit să-i suport prezența, măcar să fie bine spălată.

Ca umilința să fie completă, își duse la nas batista dantelată și lăsă o distanță apreciabilă între ei.

După ce ajunseră în capătul holului, sir Rollo deschise o ușă, o împinse și intră după ea. Îndată ce ușa se închise în spatele lui, Elizabeth se întoarse furioasă.

– De ce am fost adusă aici? Ca prizonieră, nu am dreptul la o celulă?

Bărbatul o privi nedumerit.

– Preferi o celulă în locul acestui confort?

– Mai degrabă aș locui cu un porc decât cu un fandosit ca tine! Am mai locuit cu bărbați, dar numai cu aceia care foloseau dantela la legatul pantofilor.

– Ai locuit numai în compania unor oameni ale căror maniere și instincte sunt doar cu puțin mai deosebite decât ale animalelor. Tocmai de asta ești atât de murdară și neîngrijită! Vreau să te recompensez pentru curajul de care ai dat dovadă când ne-ai ajutat. O să fac din tine o femeie educată, de societate. Prima ta lecție începe cu o baie bună!

– N-am nevoie de asemenea lucruri, răspunse ea, arțăgoasă. În plus, n-am nevoie de nici o baie! Mă spăl la râu de fiecare dată când e vreme bună. De-abia acum două zile...

Se opri brusc și privi uimită cum, cu o mișcare îndemânatică, îi ridică tivul rochiei și-i arătă o dungă de murdărie în locul unde se termina pantoful.

– Ce e asta? întrebă dezgustat.

– Puțin bălegar, dădu fata din umeri. Dar e uscat și se curăță ușor!

– Da... și puțin miros foarte pătrunzător.

– Chiar și regina ta miroase, pentru că și ea merge pe jos, nu?

În acel moment se auzi o bătaie în ușă și tânăra tăcu brusc. Sir Rollo deschise și făcu loc celor doi bărbați care cărau cada uriașă, urmați de câteva slujnice care aduceau vase cu apă fierbinte. Fetele aruncară apa în cadă și ieșiră, chicotind.

Când rămaseră singuri, el o provocă:

– Acum, scoate zdrențele alea și treci în cadă!

– Ba nu!

– Da? Foarte bine!

Își scoase cureaua cu un gest teatral, își deschise vestonul și se apropie amenințător de ea.

– Dacă nu vrei, o să te conving eu!

– Să nu îndrăznești!

Făcu un pas înapoi și-l privi cu un sentiment ciudat. Bluza era descheiată la mai mulți nasturi și

se putea vedea pieptul bronzat și musculos. Trupul îi era suplu și la fiecare mișcare mușchii îi jucau ca unui armăsar. Sir Rollo surprinse teama din privirile ei și zâmbi:

– De ce anume te temi, pisicuță roșcată? N-ai spus tu că sunt bărbat doar pe jumătate, că n-am nici o calitate masculină? „Un filfizon" – așa mi-ai spus! Ce rău ți-ar putea face un bărbat îmbrăcat ca o fată?

Elizabeth își dădu seama că nu mai avea unde să fugă și spuse:

– Întoarce-te și să nu îndrăznești să te uiți până nu termin!

Sir Rollo se întoarse spre fereastră, tânăra își scoase hainele și intră în apă.

– Sper că-ți dai seama că va trebui să mă port dur cu tine când sunt și alții de față. De fapt, așa ai procedat și tu. Cu această ocazie, îți mulțumesc pentru curajul și compasiunea de care ai dat dovadă în ceea ce o privește pe lady Mary. Ca și tine, o admir foarte mult, dar nu-mi pot da seama cum o fată atât de dulce poate fi fiica unui om ca Scrope. Tu ce părere ai despre asta? Nu-i așa că și pe tine te nedumerește?

– Mă nedumeresc mai multe, spuse ea roșind din cauza laudelor.

– Cum ar fi?

– De exemplu, nu înțeleg de ce te îmbraci ca un papițoi când tu nu ești deloc așa! răspunse Elizabeth, cu privirea la trupul lui bine clădit.

– Modul în care mă îmbrac îți jignește gusturile, râse el. Dacă ai călători către sud, ai descoperi că voi, cei de la graniță, nu sunteți în pas cu moda. Acesta este obiceiul la curtea regală – să te îmbraci în culori vii și materiale scumpe. Moda de la curte e copiată avid de toată populația.

În acel moment, fata se ridică și-și înfășură trupul într-un cearșaf. Sir Rollo se întoarse și se oferi s-o ajute. Luă un alt cearceaf și începu să-i frece părul. Brusc, se opri și o întoarse cu fața spre el.

– De ce ți-ai riscat viața și viitorul ca să mă salvezi?

Fata simți că se îneacă și se bâlbâi.

– N-nu aveam de ales. Trebuia să vă salvez pe amândoi.

– Mincinoaso!

Tandrețea din glasul lui îi înmuie genunchii.

– Ai fi putut s-o salvezi doar pe Mary fără a da nimic de bănuit, dar ar fi fost la mintea cocoșului că eu n-aș fi avut cum să ies din puț fără ajutorul unei frânghii. Așa că... De ce, Elizabeth? E posibil să-ți pese cât de puțin de mine, în ciuda protestelor tale?

Liz încremeni. Simțea că nu era în stare să nege, pentru că el era prea aproape, respirând în obrajii ce deja îi ardeau. Fizic, era complet neajutorată. Bărbatul o luă ușor de talie și o lipi de pieptul lui. Putea simți inimile care băteau în același ritm.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, șopti el, urmărind ușor cu buzele linia fină a umărului ei.

– Eu... eu... nu știu...

Își înălță capul și o privi, urmărind fiecare trăsătură a feței.

– Îngerașul meu, inocenta mea fecioară! Știi prea bine, dar nu vrei să recunoști.

Când ea îl privi cu ochii măriți de uimire, sir Rollo îi dădu drumul și făcu un pas înapoi.

– Draga mea, ori ești foarte naivă, ori ești foarte inteligentă! Înclin să cred ultima variantă, dar nu îndrăznesc să fac mai mult ca să nu-mi încarc conștiința, în caz că mă înșel.

În clipa în care el se îndepărtă cu pași hotărâți către ușa care separa cele două camere, Elizabeth ardea de dorința de a-l striga să se întoarcă. Simțise căldură și bucurie când se aflase în brațele lui. Și mai fusese ceva – o senzație magică, aproape vrăjită...

Ajuns în pragul ușii, ezită un moment, neavând curajul s-o mai privească o dată pe fata zgribulită și cu ochi triști ce stătea mută în mijlocul camerei.

– Poți considera această cameră ca fiind a ta și sper că patul ți se va părea confortabil. Eu voi fi dincolo de această ușă. Dacă vei avea nevoie de ceva...

Făcu o pauză plină de înțelesuri și continuă:

– Nu ezita să mă chemi și voi veni.

Capitolul 10

În ultima săptămână, Elizabeth se bucurase de foarte multă libertate. Se plimba prin livezile castelului, iar în ultima vreme se chinuia cu o carte pe care i-o lăsase Mary. Simbolurile i se păreau grele și de neînțeles fără ajutorul competent al tinerei ei prietene.

Această după-amiază o găsise stând cu cartea în poală, la umbra unui măr. Se gândea că ar fi putut fi mult mai rău. Îl mai văzuse pe lordul Scrope de câteva ori, iar acesta o privise cu ură. Sir Rollo întârzia cu sentința, iar Scrope nu era cunoscut ca un om răbdător.

Tremură cuprinsă de un fior și cartea-i căzu în iarbă.

– De ce tremuri? Ți-e frig?

Vocea lui sir Rollo o surprinse, pentru că nu-l auzise venind. Îi zâmbi gardianului ei protector și spuse:

– Nu, nu mi-e frig.

Bărbatul se încruntă și se așeză lângă ea.

– Atunci, ești îngrijorată? Poate că ți-am lăsat prea mult timp liber. Oricum, aduc vești care ți-ar putea curma suferința.

Elizabeth făcu un gest alarmat care nu trecu neobservat.

– Nu-ți fie teamă, spuse el, luând pumnul ei micuț în mâna sa. Am vorbit cu lady Mary și am reușit să-i schimb atitudinea față de tine. A acceptat să te ajute. Vino, te așteaptă în camera ei.

– Mă ajută să evadez?! spuse ea, mirată și grăbind pasul.

Sir Rollo se opri atât de brusc încât Liz se lovi de el.

– Nu evadarea e răspunsul la problema ta, îi spuse el blând. La cine te-ai putea duce? Ai inamici de ambele părți ale graniței, micuța mea.

Își continuară drumul în tăcere și ajunseră la camera unde-i aștepta lady Mary zâmbind.

– Îmi cer scuze, Elizabeth, că te-am ignorat până acum. Sir Rollo m-a făcut să înțeleg că-ți datorez recunoștință, nu indiferență.

– Ți-am simțit lipsa, răspunse impresionată Elizabeth.

Mary trecu prima peste momentul de stânjeneală și-l împinse pe sir Rollo către ușă, glumind:

– Acum puteți pleca, domnule! Eu și Elizabeth avem multe de făcut. O să mai avem nevoie de prezența dumneavoastră doar la final, să vă dați cu părerea asupra rezultatelor.

Sir Rollo se retrase, făcând o plecăciune adâncă.

– Cu o elevă atât de capabilă și o profesoară atât de hotărâtă, rezultatul nu poate fi decât satisfăcător.

Se apucară împreună de învățat, Mary dovedindu-se o profesoară foarte exigentă.

După o vreme, luară o pauză, iar Mary se apucă să cotrobăie prin lăzile vechi cu haine. Scoase una, o privi și o ținu în dreptul Elizabethei. Înclină capul într-o parte și-n alta, ca să vadă dacă i se potrivește.

– Hmm... E puțin cam lungă și cam largă în talie, dar aceste mici defecte se pot remedia cu ușurință. Ce zici? Dacă nu-ți place, pot să-ți caut alta mai bună.

Elizabeth înghiți în sec.

– Mie? Adică, mi-o dai mie?

Mary chicoti.

– Draga mea, nu sunt atât de generoasă pe cât crezi. Rochia e atât de demodată, că nici prin cap nu-mi trece s-o mai port. Dar, dacă tu o vrei...

– O, da, cum să nu!

Elizabeth o privi cu ochii mari. Simțea nevoia atingerii senzuale a mătăsii pe pielea ei; dorea să se simtă delicată, poate chiar atrăgătoare.

Nu realizase tributul pe care trebuia să-l plătească până în clipa în care o văzu pe Mary apropiindu-se de ea cu un corset. Îndură o vreme supliciul, dar apoi începu să se plângă că nu mai poate respira și sângele i s-a blocat în vene.

– Prostii! spuse Mary. Corsetul e foarte important pentru silueta pe care o cere moda.

După ce reuși să-i strângă corsetul, îi puse rochia, o încălță cu pantofi cu toc și o aduse în fața oglinzii.

Elizabeth rămase cu gura căscată. Din oglindă o privea o străină suplă, îmbujorată și feminină, cu ochi scânteietori și păr aranjat, prins cu o rețea aurie la ceafă.

Chiar și Mary păru surprinsă de această transformare.

– Cât ești de drăguță! se entuziasmă ea. Cât de diferită! Ei, spune ceva! Ești mulțumită?

Liz se întoarse din fața oglinzii ca să-i mulțumească, dar i se tăie respirația.

– Sigur... că da.

Se luptă să tragă aer în plămâni.

– Dar... m-ai considera... nerecunoscătoare... dacă ți-aș cere să mă eliberezi de acest instrument de tortură?

– Bineînțeles că da!

Mary se arătă implacabilă.

– Nu se cuvine ca o doamnă să meargă fără corset. Trebuie să te înveți să trăiești cu el, să mergi și să dormi cu el. Și asta până când va ajunge să facă parte din viața ta și vei uita de existența lui.

– Dar nu pot! se plânse Liz. Încă o oră cu el pe mine și o să mor!

Fața lui Mary se lumină.

– Știu ce te-ar putea ajuta. Vom găsi ceva care să-ți ocupe timpul. Cred că eticheta e următorul pas. Da, îmi voi aduce Codul Bunelor Maniere și-ți voi citi de acolo regulile de bază în ceea ce privește mâncatul. Sir Rollo mi-a spus că n-ai mai folosit niciodată o furculiță.

– Te rog, nu te deranja, spuse Elizabeth în pragul leșinului. Este o artă pe care nu cred că o voi folosi.

– Plăcerea e de partea mea, o asigură Mary. Nici tatăl meu nu e adeptul furculiței. Dar dacă va trebui să merg cu el în vizită la sir Rollo, n-ar fi frumos să-și afișeze manierele nordice în fața prietenilor de acolo.

În următoarea oră, lady Mary îi citi cu voce tare din carte.

– Nu mesteci cu gura deschisă, nu sufla în mâncare ca s-o răcești... nu lua carnea în vârful cuțitului și nu bea când ai mâncare în gură... nu sta cu coatele pe masă... șterge-te cu atenție la gură înainte și după ce ai mâncat...

Elizabeth rememoră o scenă din timpul mesei luate împreună cu verii ei. Jock hăcuise cu

pumnalul o carcasă de mistreț, vârâse o halcă întreagă în gură, apoi o spălase cu o cană vârtoasă de vin, din care îi cursese de o parte și de cealaltă a gurii...

Imaginea i se încețoșă.

– Te implor, desfă legăturile corsetului. Nu mai pot să respir!

Mary răspunse pe un ton blând, dar ferm.

– Trebuie să perseverezi. Primele ore sunt cele mai grele. Dar, dacă tu crezi că asta îți va ușura agonia, du-te să te întinzi puțin în pat. Încearcă să dormi. Când te vei trezi, o să te miri și o să te întrebi de ce ai făcut atâta caz pentru nimic.

Dornică să facă orice ca să-și ușureze durerea, Liz se repezi spre camera ei. Intenționase să se lase ușor pe saltea, dar fiindcă nu-și putea îndoi corpul, își pierdu echilibrul și căzu de-a dreptul. Simți că mii de ace înroșite îi străpung pielea și țipă scurt, de durere.

După câteva momente, sir Rollo apăru alertat din camera alăturată. Rămase în cadrul ușii, fără vestă, cu nasturii descheiați la cămașă. Între

degete ținea o pană de scris, părul îi era răvășit și avea figura unui scriitor întrerupt în plină inspirație. Ceea ce scria în acel moment părea teribil de important, pentru că-i spuse pe un ton iritat:

– Te-am auzit strigând. Orice ai avea nevoie, va trebui să mai aștepte până îmi voi termina scrisoarea către regină. Mi s-a cerut un raport complet referitor la asaltul lui Buccleuch și am primit ordin să-i aduc capul pe tavă. Chiar în acest moment, mesagerul așteaptă răspunsul meu.

– N-am să te reții mai mult de o secundă, promise Liz, ridicându-se cu greu din pat. Dacă m-ai putea elibera din acest corset... Lady Mary a vrut să fie drăguță, dar nici măcar tatăl ei n-ar fi reușit să născocească o metodă mai bună de a mă scoate din minți.

Cu un scâncet de durere, tânăra se îndreptă spre brațele lui. De îndată ce o prinse de talie, sir Rollo o înțelese.

– Doamne, Dumnezeule!

Îl cuprinse mila când îi văzu fața schimonosită de durere și o încurajă pe un ton blând:

– Mai rezistă puțin, micuța mea, până reușesc să dezleg încrengătura asta de șireturi și nasturi.

Încercă febril să găsească ordinea în care fuseseră strânse șireturile, blestemându-și lipsa de viteză. Încercă să desfacă grăbit nodurile și mai mult le încurcă. Nervos, scoase un cuțit de la curea și tăie legăturile. Corsetul metalic căzu zgomotos pe podea, la picioarele fetei, și imensa ușurare o făcu să leșine. Sir Rollo o prinse și o duse în pat.

– Biata micuță! murmură el. Dacă bărbații ar da dovadă de atâta curaj în bătălii cât dau femeile în numele vanității, armatele noastre ar putea cuceri toată lumea!

Începu să-i maseze talia cu multă delicatețe, șoptindu-i cuvinte de alinare până când ea își rezemă relaxată capul pe pernă. Dar liniștea ei nu dură mult. Masajul delicat se transformă încet-încet în atingeri tandre. Bărbatul zâmbi și o privi drept în ochii ce păreau a spune atât de multe. Îi studie gura fremătătoare care ar fi vrut să rostească ceva, dar, din cauza lipsei de experiență, nu îndrăznea să formuleze cuvintele.

Liz simți că lui sir Rollo îi făcea plăcere să descopere, prin senzualitatea atingerilor experimentate pe atâtea tinere femei, acea perlă timidă a purității.

Șeful ei de clan Buccleuch sau puternica regină deveniseră personaje secundare în această lume care acum le aparținea numai lor. O lume în care el admira perfecțiunea trupului ei feciorelnic, a sânilor rotunzi și fermi ce tresăltau dezgoliți pe jumătate în același ritm cu pieptul lui.

Elizabeth se întreba pierdută dacă nu cumva trăda atitudinea inocentă care altădată o salvase. Dar acum era prea târziu pentru a mai face ceva.

Sir Rollo își strânse puternic degetele pe curba șoldurilor ei și-i spuse pe un ton acuzator:

– Chiar e posibil să fii atât de nevinovată pe cât pari?

Îi mai studie o dată părul răvășit de pe pernă și trupul ce vibra de dorință.

– Deodată, chiar sub privirile mele, fructul s-a copt. Dar... este el gata să cadă? Trebuie să mă asigur, pentru că, dacă-l culeg prea devreme, mi-ar putea lăsa un gust amar...

Cu o mișcare lentă, își apropie capul de chipul ei. Părea să-i mai despartă doar o respirație.

– Trebuie să te sărut, draga mea. Numai prin atingere voi putea fi sigur că ai ajuns la maturitate deplină.

Presiunea buzelor lui o tulbură complet. La început simți o senzație ce semăna cu extazul pe care i-l dădea o victorie repurtată în luptă. Avea impresia că ar fi îmbrățișat întreg paradisul, că s-ar fi transformat într-o picătură de ploaie ce cade râzând pe câmpii însorite.

Apoi, când el deveni nerăbdător și flămând după răspunsul ei, simți teamă. Teama pe care o simțise alergând de-a lungul văii Liddesdale, o teamă de necunoscut. Era teama de ceva ce s-ar putea întâmpla, iar ea, din cauza lipsei de experiență, n-ar ști cum să procedeze.

Tocmai când nervii și simțurile îi erau atât de încordate încât avea impresia că o doare tot trupul, el o împinse deoparte.

– Doamne, Elizabeth! Tu chiar nu simți nimic!

„Nu simți nimic!", se gândi ea înciudată și totodată recunoscătoare că el nu-și dăduse seama

cât de aproape fusese de capitulare; cât de puțin ar mai fi durat ca bobocul de trandafir al emoției să se trezească la viață.

Crescuse fără tată și fără o mamă care să-i explice ce e dragostea. În Jock văzuse numai dorința animalică de împerechere, dar cu sir Rollo fusese altceva. Senzațiile veniseră pe rând și avusese timp să le disece și să le analizeze. Acum, însă, se dovedise că nu se deosebea cu nimic de vărul său, era mânat de aceeași dorință, iar acest lucru jigni enorm orgoliul ei Scoțian.

– Cred că... spuse sir Rollo cu un evident sarcasm. Cred că următoarea ta lecție ar trebui să fie legată de comportamentul păsărelelor și al albinuțelor.

Elizabeth se întoarse către el și-i aruncă o privire glacială.

– Nu de o asemenea lecție am nevoie. Iar în ceea ce privește comportamentul animalelor, pot să-mi dau și singură seama că tu te porți mai mult ca un căprior regal decât ca un cerb!

Sir Rollo o privi nedumerit.

– Trebuie să recunosc că-mi scapă implicațiile acestei observații.

Ea ridică privirea și rosti pe un ton tăios:

– Căpriorul este un animal nobil și impunător, care are coarne cu douăsprezece sau chiar mai multe ramuri, calitate ce-i aduce și titlul de „regal". Aproape toată viața trăiește singur și burlac. Când vine sezonul de împerechere, el încearcă tot felul de tertipuri pentru a atrage căprioarele, apoi trece de la una la alta până la extenuare. În tot acest timp se neglijează, mănâncă rar și-și patrulează teritoriul, sfidându-și rivalii. Cerbul, în schimb, e o creatură frumoasă și sensibilă care rămâne fidel toată viața femelei sale. Tu, sir Rollo, poți să faci cât vrei pe căpriorul regal, dar să nu te aștepți ca eu să joc rolul căprioarei docile.

Capitolul 11

– Astăzi nu vom avea nici o lecție, îi spuse lady Mary Elizabethei. Se ține un festival anual în timpul căruia toți locuitorii orașului își iau o mică vacanță.

Liz își ridică privirea din manualul cu verbe. În ultima vreme observase agitație, șanțurile secate și tâmplarii lucrând de zor.

– Un concurs de tir? întrebă, nerăbdătoare să afle detalii.

– Așa este. Pentru cei mai buni trăgători sunt puse în joc premii în bani, dar cel mai mulți aleargă după titlul suprem de „Maestru Țintaș", oferit celui mai destoinic. Titlul câștigat e deținut până în anul următor și aduce cu sine mai multe

privilegii, cum ar fi scutirea de taxe și ștergerea unor datorii. Participanții se adună din toate colțurile și pot concura atât cavaleri, cât și oameni simpli, toți cu șanse egale la câștig.

Interesul Elizabethei spori. Tirul era o pasiune de-a ei mai veche. Deși i se părea foarte plăcut acest sport, neamurile ei vânau din necesitate și nu pentru plăcere. Să nimerești o țintă mobilă era mult mai complicat și cerea mult mai multă experiență și îndemânare decât trasul la țintă fixă.

– Au și femeile dreptul să participe? întrebă Liz, uitând pentru moment că e prizonieră și că, în cel mai bun caz, i s-ar fi permis doar să urmărească acest concurs.

Mary o privi cu îndoială.

– Nu știu sigur. Eu n-am văzut niciodată o femeie concurând, dar nici n-aș putea spune că există vreo interdicție în acest sens.

Elizabeth ridică din umeri.

– De fapt, nu prea contează. Datorită amabilității tale și indulgenței lui sir Rollo, am și

uitat că sunt prizonieră, dar îți închipui ce reacție ar avea tatăl tău dacă m-ar vedea în posesia unei puști încărcate? chicoti ea.

Mary izbucni în râs.

– Cred că ar cădea multe capete. E și așa destul de înfierbântat...

– Judecând după agitația de afară, înțeleg că trebuie făcute multe pregătiri, nu? schimbă Liz subiectul.

– Sigur că da. Pe lângă concurs, mai sunt și altele: dansuri, mese, jocuri de tot felul, lupte, sărituri în lungime, ridicări de greutăți și actori ambulanți. Dacă avem noroc și primarul va fi în toane bune, vom avea parte și de șatre de țigani care citesc în palmă, îți spun viitorul și fac tot felul de trucuri.

Toate aceste lucruri o mâhniră pe Elizabeth. Era invidioasă, pentru că nu avusese niciodată parte de asemenea festivități minunate.

În acel moment, lady Scrope intră ca o vijelie în cameră, ignorând-o pe Elizabeth.

– Mary, copila mea, încă nu te-ai schimbat? Hai odată! Știi că tatălui tău nu-i place să aștepte! Grăbește-te, altfel vom întârzia la ceremonia de deschidere.

Scuzându-se din priviri, Mary fugi după mama ei. Rămasă singură, Liz se duse la fereastră și privi absentă către mulțimea fremătătoare. Deodată, vocea lui sir Rollo se auzi din spatele ei.

– Biata micuță! De ce ești așa tristă? Ți-ai dori să iei parte la distracție?

Tânăra se întoarse uimită. Observă că ținuta lui aducea mai mult cu cea a unui muncitor, apoi oftă.

– Am o mie de dorințe, dar numai câteva alegeri.

– Ești așa deprimată... Draga mea, ești ca un copac al speranței care și-a pierdut voința de a înflori.

Amuzamentul lui o irită.

– Crezi că ai fi mai fericit dacă ai fi în locul meu, stând și privind cum alții se pregătesc de distracție?

– N-ar trebui să mă condamni, înainte să afli ce am de spus, zâmbi el.

– Ce vrei să spui?

– Dat fiind că ești prizonieră și te afli în custodia mea, unde sunt eu trebuie să fii și tu. Iar

eu nu am nici cea mai mică intenție să stau astăzi acasă. De aceea, va trebui să-mi ții companie.

– O, Rollo! exclamă Liz, fără să-și dea seama că-i spusese direct pe nume. Dar lordul Scrope ce-o să spună? Sunt sigură că nu va fi de acord.

– Nu va afla niciodată, o asigură el. Fiindcă tot nu-ți plac hainele femeiești, ai avea ceva împotrivă să te deghizezi în băiat?

Ea aprobă rapid, nerăbdătoare să audă continuarea.

– O să te îmbrac în paj. Dar va trebui să nu scoți nici un cuvânt, ceea ce nu-ți va fi foarte greu...

Elizabeth aprobă încântată și după zece minute se admira în fața oglinzii.

Ieșiră în oraș și trecură prin mulțime fără ca cineva să bănuiască adevărata identitate a pajului ce-și urma credincios stăpânul, cărându-i pușca.

Liz privi atentă pe sub glugă, ca nu cumva să intre în raza vizuală a lordului sau a fiicei sale. Lady Mary nu ar fi fost așa ușor de păcălit, iar reacția ei ar fi putut s-o dea de gol.

Ajunseră în cabina lor de tragere fără nici o problemă. Sir Rollo îi făcu semn să treacă la

măsuța pe care se puteau pune accesoriile. Tensiunea ei crescu în momentul în care participanții își aliniară puștile în poziție de tragere.

Un bărbat care ținea scorul ajutat de o lunetă îi salută pe fiecare, în funcție de rangul și importanța lor. Mulțimea urla și încuraja.

Când îi veni rândul lui sir Rollo, Elizabeth îl imploră:

– Lasă-mă pe mine... Te implor!

Bărbatul ezită puțin, apoi îi zâmbi și-i întinse arma.

Fremătând de emoție, luă arma cu o mână, scoase un glonț din punguța de piele și și-l puse între dinți. Luă cornul cu praf de pușcă turnă pe țeavă și îndesă cu dexteritate. Cu o mișcare expertă, introduse glonțul, îl fixă cu ajutorul unei tije și-i dădu pușca înapoi lui sir Rollo.

El luă pușca, ochi și trase la semnal. Lumea încremeni, iar Liz își duse palmele la ochi. Dar, după câteva clipe, mulțimea izbucni în urale. Cel ce ținea scorul anunțase „Punct ochit, punct lovit".

Elizabeth aproape că sări de bucurie, dar își aminti că trebuia să fie cât mai calmă, ca să nu dea

de bănuit. Se mulțumi că schimbe o privire triumfătoare cu sir Rollo, apoi luă arma și o pregăti pentru a doua rundă.

Era începutul minunat al unei glorioase zile. Rând pe rând, concurenții fură eliminați, până când în finală ajunse sir Rollo împreună cu un alt bărbat. Urmau să se lupte pentru titlul de „Maestru Țintaș".

Mâinile îi tremurau când îi dădu pușca încărcată. Se dovedise a fi un bun ochitor, iar Liz se gândi că merita să câștige.

– Succes! îi șopti ea în timp ce el își potrivea arma.

Sir Rollo coborî pușca, o privi cu căldură și, spre marea ei surpriză, îi întinse arma.

– Runda asta îți aparține.

– Nu...

– Insist, șuieră el, prinzând-o de umeri când ea se dădu un pas înapoi. Nu-și va da nimeni seama. Tu ai muncit mult, iar eu ți-am simțit frustrarea, dorința de a trage. Acum ai ocazia. Hai, totul depinde de acest glonț – fă-l să conteze!

Elizabeth se ridică tremurând, luă arma și o duse la ochi. Conștientă de importanța misiunii

sale, își goli mintea de tot, mai puțin imaginea în alb și negru a țintei. Cu un calm de fier, începu să-și calculeze traiectoria în funcție de curba balistică a glonțului, unghiul de tragere și direcția din care bătea vântul.

Când se auzi semnalul, apăsă pe trăgaci. Toată lumea aștepta cu răsuflarea tăiată decizia finală. Când steagul lui sir Rollo se ridică, mulțimea explodă de bucurie. Uralele, zgomotele de tobă și fluierăturile se contopiră într-un amestec asurzitor, în momentul în care sir Rollo o trase la pieptul său și o sărută cu pasiune.

După câteva secunde, fură despărțiți de lumea care îl luă pe brațe pe sir Rollo, îl înveșmântă într-o mantie de catifea purpurie și îi puse în jurul gâtului un lanț gros, format din monezi de aur.

Rămasă singură, Liz se sprijini de peretele cabinei, copleșită de o stare de fericire care aproape o înspăimântă. Se gândi că fusese o zi minunată și poate de aceea tremura din fiecare încheietură. Nu vedea în fața ochilor decât privirea lui triumfătoare și buzele care se contopiseră într-un sărut care-i ajunsese direct la suflet.

Își reveni cu greu și se îndreptă spre ceremonia de premiere, care era deja pe sfârșite. Pe podium, sir Rollo mulțumea oamenilor râzând și făcând plecăciuni. În stânga și-n drepta sa era familia lordului Scrope.

Când mulțimea strigă „Alege-ți regina, sir Rollo!", el se întoarse spre lady Mary. Și nici nu era de mirare. Nu-i mulțumise el de atâtea ori pentru firea ei blândă și generoasă? N-o admirase el deschis, cu fiecare ocazie ivită?

Când, braț la braț, perechea „regală" trecu printre spectatori, salutându-i, Elizabeth își simți sufletul gol. Se auzi o salvă în onoarea „Maestrului Țintaș", apoi veni rândul urătorilor să recite. Simțindu-se complet abandonată, Liz se mai plimbă o vreme printre vânzătorii ambulanți. Deodată, în fața ei apăru o țigancă bătrână.

– Dă-mi mâna să-ți citesc viitorul!

Elizabeth întinse mâna, să-i facă semn să plece, dar bătrâna i-o prinse și-i spuse:

– Tu nu ești ceea ce pari. Gândești ca un copil, te porți ca un copil, prin urmare vei fi tratată ca un copil.

Își smulse mâna din palma ei și o luă speriată la fugă. Nu întâmpină nici o rezistență până ajunse la castel și apoi în camera ei. Se simți singură și abandonată de toată lumea, chiar și de sir Rollo. Smulse hainele băiețești și îmbrăcă singura rochie pe care o avea.

După un timp, lumea se îndreptă în grupuri către case, pentru a se odihni înainte de dansul care reprezenta toiul festivității. Elizabeth își lăsă imaginația să zboare și se văzu la brațul lui sir Rollo, impecabil ca de obicei. Purta o rochie superbă, cu un decolteu îndrăzneț, avea părul prins deasupra capului, cu bucle ce-i cădeau pe umerii goi, cercei de perle și colier cu pietre prețioase.

Reveni brusc la realitate în momentul în care sir Rollo intră în cameră. Acesta părea să zâmbească mulțumit. Se îndreptă cu pași mari către ușa ce dădea spre camera lui și se opri. Se întoarse și se uită la ea de parcă încerca să-ți aducă aminte cine era.

Apoi zâmbi larg, veni spre ea și-i spuse:

– Uite, ți-am adus ceva care să-ți aducă aminte de rolul pe care l-ai jucat în victoria mea! E unul

din premiile care se dau „Maestrului Țintaș". De cum l-am văzut, m-am și gândit la tine.

Era un corn de praf de pușcă, cu încrustații de fildeș și sidef, cu benzi de argint gravate cu măiestrie. Un trofeu frumos și scump, dar tipic masculin. Și care-l dusese cu gândul la ea...

Când văzu că Elizabeth nu face nici o mișcare să-l ia, i-l puse în poală și se îndepărtă grăbit.

Lacrimile îi umeziră ochii când realiză că n-o aprecia decât ca pe un prieten, un camarad și atâta tot. Îi dăduse un cadou care nu considerase că era potrivit pentru delicata și feminina Mary.

Își ridică ochii înlăcrimați spre fereastră și i se păru că dealurile scoțiene sunt încruntate. Oare îi ghiciseră soarta? Îi descoperiseră secretul? Își dăduseră seama că tocmai se îndrăgostise de un bărbat care n-o privea ca pe o femeie?

Capitolul 12

Dimineața o găsi pe Elizabeth deprimată și nedormită. După ce așteptă mai bine de două ore un semn de la lady Mary, își sortă cărțile și se hotărî să studieze singură.

Tocmai când se gândea că poate și sir Rollo se odihnește, auzi zgomot de copite sub fereastră. Ieși și-l văzu descălecând, însoțit fiind de încă un bărbat. Cel cu care venise nu adusese vești bune, pentru că sir Rollo părea tulburat și gesticula mânios. După câteva minute, intră încruntat în cameră.

– De ce ești așa supărat? S-a întâmplat ceva?

– S-a întâmplat ceva foarte rău. Tocmai am primit vestea că Buccleuch a fost arestat. Regina Elizabeth e grav ofensată că a îndrăznit să

întreprindă raidul acela și a trimis un mesager la curtea regelui James. În scrisoare spune că pacea nu va putea continua până când Buccleuch nu-i va fi trimis, ca să-l pedepsească după voia ei. Regele James a acceptat cu destul de multă ușurință, iar în acest moment șeful tău de clan e în drum spre Londra, sub pază strictă.

Plină de indignare, Elizabeth uită de problemele ei.

– Cum de i-a putut face așa ceva, când știe foarte bine care este adevărul? Pot să înțeleg mânia reginei, pentru că a fost mințită atâta timp. Poate chiar și tu crezi aceste minciuni...

– Nu, nu e adevărat.

O prinse de umeri și o scutură cu putere.

– Ține-ți gura și lasă-mă să termin! Înțeleg perfect situația, pentru că am fost aici când a avut loc raidul. Nu am nevoie de minciuni sau de alte versiuni, pentru că am văzut cu ochii mei și sunt înclinat să-i dau dreptate lui Buccleuch.

– La ce bun? replică ea, tristă. Crezi că asta e suficient pentru a-l scăpa de spânzurătoare?

– Poate că nu. Tocmai de aceea am de gând să plec chiar eu la Londra. Regina noastră se aprinde

ușor, dar dacă ai argumentele potrivite, o poți face să se răzgândească. S-ar putea ca arestarea lui să fie suficientă pentru a-i satisface orgoliul, dar ca să fiu sigur trebuie neapărat să fiu și eu acolo.

Liz rămase mută de uimire. Un englez care să pledeze cauza unui scoțian?!

În mai puțin de o oră, el plecă, lăsând-o adâncită în gânduri. Nici măcar nu apucase să-i mulțumească sau să-i transmită un mesaj de încurajare lui Buccleuch. Tot ce-i rămăsese de făcut era să stea și să aștepte, fierbând, grabnica lui întoarcere.

Deodată, mișcările grăbite ale slujnicelor de pe coridor îi atraseră atenția.

Lady Mary apăru în cadrul ușii, cu ochii în lacrimi și îmbrăcată de plecare.

– Elizabeth, eu plec la verii mei din York. Se aude că neamurile tale se adună la graniță și plănuiesc un atac masiv asupra orașului.

Liz simți că se sufocă. Dacă și lady Mary pleca, ce barieră mai rămânea între ea și lordul Scrope?

Nici nu plecă bine trăsura, că lady Scrope intră în cameră și o țintui cu privirea.

– Dacă-ți închipui că vei continua să trăiești în acest lux, te înșeli amarnic, fetița mea! Nu mi-a plăcut de tine din prima clipă. Încerci să-l vrăjești pe sir Rollo, dar nu-ți va merge! El și fiica mea formează un cuplu perfect și nu voi permite nimănui să stea în calea fericirii lor. Vino! Lasă cărțile alea jos, pentru că ți-am pregătit cu totul alte lecții!

Coborâră la parter și apoi străbătură un coridor care dădea în bucătărie. Probabil femeia avea de gând s-o pună la muncă grea, dar era obișnuită cu așa ceva! Oricum, era mai bine decât să fie aruncată în temniță!

Lady Scrope intră prima și lumea din bucătărie tăcu brusc.

– Ți-am adus un ajutor, Thomas, se adresă ea bucătarului. O fată care i-a provocat mari neplăceri lordului! Folosește-o la munca de jos.

Bucătarul înghiți în sec și aprobă.

– Aveți grijă cu ea. E nepoata lui Kinmont Will și va rămâne printre noi până i se va stabili sentința. Aveți grijă să nu evadeze!

Ieși, lăsând-o pe Elizabeth înconjurată numai de fețe ostile. Una din femei o prinse cu brutalitate

de mână și o împinse către plită, arătându-i ce avea de făcut – să întrețină focul, să amestece în cazanele fierbinți și să mențină podelele lucioase. Ore în șir, suportă căldura înăbușitoare, transpirând abundent și reușind cu greu să respire printre aburi. Dar se ambiționă, hotărâtă să nu dea satisfacție servitorilor.

În casa lui Buccleuch, această corvoadă era făcută de diverși vagabonzi, angajați cu ziua și recompensați cu câte o mâncare caldă.

La un moment dat, Elizabeth surprinse privirea unei fete despre care știa că era infiltrată la castel. Oare le va transmite rudelor ei situația în care se afla? Dar cui? se întrebă ea, mohorâtă. Cu Buccleuch luat prizonier și unchiul ei care, fără îndoială, o renegase, cui i-ar mai fi putut păsa de ea?

Zile lungi și chinuitoare se transformară în săptămâni, timp în care spiritul ei curajos aproape fu înfrânt. Cuptorul nu mai era atât de des folosit, pentru că regina Angliei decretase ca de două ori pe săptămână să se mănânce numai pește. Așa că fu transferată la curățatul peștelui.

La sfârșitul celei de-a doua zile de mâncat pește, Elizabethei i se făcu atât de rău de la miros, încât fu nevoită să intre în cămară ca să fure o bucată de șuncă. Pe când înghițea ultima îmbucătură, ușa se deschise și în prag apăru un bucătar furios.

– Păgâno! urlă el. E absolut interzis să mănânci carne în aceste zile!

Enervat peste măsură, o îmbrânci atât de puternic, încât o trânti la picioarele servitorilor oripilați.

– Târfă netrebnică de scoțiancă!

În timp ce ea încerca să se ridice în genunchi, bărbatul o lovi cu piciorul în coapsă.

– Îndrăznești să faci nazuri la peștele nostru atât de bun, când cred că ai fost crescută numai cu mațe de oaie?!

Cu tot orgoliul specific rasei sale, sări în picioare și-l înfruntă. Toată ura pe care o adunase în ultimele săptămâni se regăsea în vocea și pe chipul ei:

– Pentru numele lui Dumnezeu! Voi, englezii, mâncați niște lucruri care i-ar face să vomite chiar și pe câinii scoțieni!

– Deci, nu-ți place mâncarea noastră? se auzi glasul tăios la ladyei Scrope, din cadrul ușii. Foarte bine, atunci nici nu ți se va mai impune să mănânci!

Apoi se adresă bucătarului:

– Încui-o în cămara goală din fundul bucătăriei și ai grijă să nu primească nimic de mâncat sau de băut până nu voi spune eu!

După ore chinuitoare de stat în camera întunecoasă și rece, Elizabeth își lipi urechea de ușă și-și dădu seama că se făcuse noapte și toată lumea plecase la culcare. Se așeză pe jos, se sprijini cu spatele de perete și împinse cu putere în ușă. Dar toate eforturile ei fură în zadar.

Se gândi la cât de șireată era lady Scrope și cum pusese la cale o pedeapsă care nu-i lăsa cicatrice pe trup. Avea de gând s-o înfometeze, pentru ca mai apoi să dea vina pe o febră imaginară, în caz că sir Rollo ar fi cerut explicații. Iar asta, dacă se va mai întoarce...

Aproape renunțase la orice speranță, când deodată auzi cheia răsucindu-se ușor în broască. Ușa se deschise și vocea unei femei se auzi șoptind în întuneric:

– Repede, urmează-mă! Dar ai grijă să nu faci nici un zgomot!

Cu pași de felină, Elizabeth o urmă până ajunseră afară, în curte, unde le aștepta o căruță de vânzător ambulant. Două mâini o prinseră de talie și o aruncară fără menajamente într-un butoi gol. Apoi, brusc, căruța se mișcă din loc și traversă curtea interioară, apoi pe cea exterioară, ieșind pe străzile orașului. Urma obstacolul cel mai mare – porțile principale, care erau închise pe durata nopții.

– Cine e acolo? se auzi strigătul străjerului.

– Un vânzător care a făcut o livrare târzie la casa lordului Scrope, răspunse o voce necunoscută. Dacă nu vă supărați, domnule sergent, trebuie să mai ajung și la Appleby în noaptea asta. Iată hârtiile necesare, semnate de însuși lordul Scrope.

– Atâta timp cât de îndrepți spre sud, nu-i nici o problemă, prietene, râse sergentul. Se spune că bandele de scoțieni sunt din nou pe picior de război, așa că nu te sfătuiesc să întârzii prea mult.

Când căruța porni din nou, Elizabeth răsuflă ușurată. Cel care o conducea, oricine ar fi fost el,

reușise o cacealma pentru care îi era foarte recunoscătoare. Când zidurile orașului abia se mai vedeau, ieși din butoi și-și făcu drum printre calabalâcuri, până ajunse lângă vizitiu.

– A fost o acțiune foarte îndrăzneață și-ți mulțumesc din suflet, prietene, zise ea către figura acoperită cu glugă.

La un moment dat, căruța se clătină puternic, iar gluga-i căzu pe spate, dezvăluindu-i chipul.

Înghețată de spaimă, Liz îl recunoscu pe vărul ei Jock și simți că i se face rău în momentul în care el îi spuse, fără a-și mai ascunde accentul Scoțian:

– Nu-i nevoie de mulțumiri! Este de datoria unui bărbat, dacă nu chiar plăcerea lui, să sară în ajutorul femeii care i-a fost promisă drept soție!

Capitolul 13

Abandonară căruța când ajunseră la malul râului, unde-i așteptau doi cai. Traversară râul fără dificultate și se îndreptară către Branxholm. Jock nu se grăbea să vorbească, dar pe chipul lui se putea citi satisfacția. Deodată, se întoarse în șa și spuse:

– Cel mai bine ar fi ca tu și tata să nu vă vedeți o perioadă, până se liniștește. La castelul Hermitage este programată o întâlnire a șefilor de clan, dar, având în vedere starea lui de spirit, cred că mai degrabă ți-ar lua gâtul decât să-ți permită să le auzi planurile. L-ai rănit foarte rău, Liz. A avut încredere în tine ca în copilul lui, neținând cont că, dincolo de înfățișarea ta băiețească, ești totuși o femeie. Dar eu n-am uitat asta nici o clipă!

Dădu nepăsătoare din umeri, nefiind deloc flatată. Jock considera femeia un obiect inferior, o jucărie care să-l amuze, un servitor care să aibă grijă de nevoile lui, bună doar să dea naștere unui copil atunci când considera el de cuviință.

– Se aude că toate clanurile se pregătesc de luptă, spuse ea.

– De această dată, zvonul este adevărat. Bătălia vine ca un răspuns firesc la trădarea comisă împotriva lui Buccleuch. Nu sunt singurul care nu s-a înțeles bine cu șeful nostru, dar când vine vorba să ne apărăm de oameni din afara clanului, neînțelegerile dispar și suntem alături de el până la ultimul. Dacă șeful nostru va fi ucis de regina Angliei, teribilă va fi răzbunarea împotriva tuturor supușilor ei care ne vor cădea în mână! S-a hotărât că vom aștepta până când englezii vor face prima mișcare. Dacă am ataca noi primii, Buccleuch va fi ucis cu siguranță. Și chiar dacă ardem de dorința de a ne răzbuna, siguranța lui e pe primul plan.

– Sunt sigură că va fi eliberat. Însuși sir Rollo a plecat la Londra ca să pledeze în favoarea lui.

Vorbise din toată inima și uitase să fie precaută. Strălucirea din ochii ei atunci când rostise numele lui sir Rollo nu-i scăpă lui Jock.

– Sir Rollo!

El rosti numele cu ură.

– Nu-mi doresc nimic mai mult decât să-i văd capul în vârful sabiei mele! Dacă e deștept, va rămâne la Londra, printre fandosiții lui, pentru că dacă se întoarce în nord, jur că-l voi omorî cu mâna mea!

Elizabeth simți că nu era momentul să-i spună că ea n-ar fi putut... nu, n-ar fi vrut să se mărite cu el. Experiența o învățase că Jock avea prostul obicei de a distruge ceea ce nu putea obține.

Când ajunse la Branxholm, o găsiră pe bătrâna Margaret stând în fața șemineului. Respectându-și reputația de clarvăzătoare, nu păru deloc surprinsă când îi văzu intrând.

– Deci ai venit, în cele din urmă! o salută ea simplu pe Elizabeth.

– Eu am adus-o aici, o corectă Jock, pentru că e cel mai sigur loc pentru ea. De proastă și slabă ce e, viața ei e în pericol de oricare parte a graniței. Am nevoie de timp ca să-mi conving familia să-i mai acorde o șansă. O voi lăsa în grija ta, bătrâno, până când tatăl meu va fi pregătit s-o accepte ca noră. Nu va dura prea mult. L-am

convins pe jumătate, amintindu-i că nu poate avea prea multe pretenții de la o muiere cu mintea cât o nucă.

– Fir-ai...

Elizabeth ajunsese la capătul răbdării, dar Jock ieși din încăpere înainte să audă cuvintele ei de ocară. După ce ușa se trânti în spatele lui, bătrâna Margaret îi spuse:

– Vino și stai lângă foc. Pari cam zgribulită.

– Da, mi-e cam frig.

Se trânti pe scaun și-și întinse degetele înghețate către foc.

– Ce să mă fac cu Jock, Margaret? Nu mă pot mărita cu el, știi și tu asta.

– Se pare că, în ceea ce privește suferințele inimii, ai același ghinion ca mama ta. I-a fost luat omul pe care îl iubea, așa că a trebuit să fie mulțumită cu ce a rămas. Toată viața s-a mulțumit cu rămășițe...

Zări în ochii bătrânei ceva ce-i inspira încredere, așa că încercă timidă:

– Se spune că ai știi să faci vrăji care ar putea preschimba indiferența unui bărbat în dragoste.

Bătrâna chicoti.

– O licoare a dragostei, vrei să spui? La ce ar folosi, dacă sir Rollo nu e aici, ca s-o bea?

Elizabeth tresări puternic, nevenindu-i să creadă. Deși nu spusese nici un nume, bătrâna știa exact după cine suspina ea.

– Nu fi așa surprinsă, copila mea. Văd și știu ce se întâmplă pe aici, dar asta nu înseamnă că zbor pe o mătură.

– Cred că n-ai nici un fel de cunoștințe de vrăjitorie, ci că ești o mare bârfitoare.

Bătrâna Margaret nu părea a fi nici supărată, nici indignată.

– Spune-mi, atunci, cum de știu de cornul de praf de pușcă pe care ți l-a făcut cadou și de faptul că nu ți-a făcut plăcere, pentru că era doar un semn de camaraderie. Tu, de fapt, îți doreai un sărut plin de dragoste.

Cu ochii ieșiți din orbite, Liz sări în picioare. Ieși în fugă și urcă spre camera ei. Ore în șir, în urechi îi răsunară cuvintele bătrânei: „Hotărăște-te ce anume vrei, apoi urmează-ți scopul!".

Trecu o săptămână în cursul căreia bătrâna dispăru pentru două zile, un lucru care nu li se păru ciudat celor care erau obișnuiți cu felul ei

imprevizibil de a fi. O săptămână în care Jock nu-și făcu apariția, iar Elizabeth se relaxă și-și reluă vechile obiceiuri: pescuitul și vânătoarea. Avea impresia că traversa perioada de liniște dinaintea furtunii și că, într-o bună zi, se va dezlănțui uraganul.

Primele semne se iviră în momentul în care Jock se întoarse. Ea se afla în bibliotecă, căutând o carte mai ușoară pe care să-și exerseze cititul.

El intră în stilul caracteristic, fără a bate și fără a-și cere scuze, și o admiră cu privire hulpavă.

– Aduc vești bune! Tata s-a îmbunat. După multă muncă de convingere din partea mea și puțin ajutor din partea fraților mei, și-a dat consimțământul pentru căsătoria noastră. Ar fi venit personal să ți-o spună, dar îl împiedică datoria, pentru că șefii de clanuri încă se mai ceartă asupra momentului când trebuie atacați englezii. De data asta, el este cel mai rațional dintre ei. Se teme atât de mult pentru siguranța lui Buccleuch, încât nu pleacă de teamă ca spiritele să nu se încingă.

– Înțeleg. Roagă-l din partea mea să nu se mai gândească la nuntă până când Buccleuch nu este în afara oricărui pericol.

– Asta ar putea însemna luni... Nu sunt pregătit să aștept atât de mult!

Simțind că se strânge lațul în jurul ei, Elizabeth găsi puterea să protesteze:

– Jock, trebuie să-mi acorzi timp. Simt că nu sunt încă pregătită pentru căsătorie... Sunt imatură, nu sunt sigură de mine.

– Sunt eu destul de sigur pentru amândoi.

O trase cu brutalitate în brațe, iar ea închise ochii, pentru a suporta mai ușor dezgustul pe care știa că-l va simți în momentul când buzele lor se vor atinge.

Timp de câteva secunde care i se părură o eternitate, îndură cu stoicism supliciul la care o supuse Jock.

– Doamne, Dumnezeule! Ce se întâmplă cu tine, Liz? Ești frigidă? Multe fete de prin partea locului au înnebunit de furie când au auzit că te prefer pe tine și oricare dintre ele ar fi fost mai mult decât bucuroasă să se topească în brațele mele. Și totuși, tu te crispezi când te ating și mă privești ca pe un... diavol!

– Pentru că nu te iubesc!

Îl înfruntă cu curaj, încleștându-și pumnii, anticipând o ieșire sălbatică din partea lui. Dar Jock o surprinse, rămânând tăcut și nemișcat.

– De când stai cu englezii, ai început să ne privești de sus, spuse el după câteva secunde. Oi fi tu fata lui Buccleuch, i-oi fi moștenind tu mândria și aroganța, dar tot una de-a noastră rămâi. Locul tău e aici, cu mine.

Ignorând gestul ei de protest, continuă pe un ton mai dur:

– Ai cerut timp și-ți voi da, dar nu prea mult. Eu sunt singurul tău prieten, Liz. Dacă te întorci în Anglia, te așteaptă moartea. Fără intervenția mea, femeile din clanul nostru te-ar fi sfâșiat bucată cu bucată. Imaginează-ți cum ar fi dacă m-ai dezamăgi pe mine!

Ea tresări, iar Jock zâmbi mulțumit.

– Gândește-te bine! În douăzeci și patru de ore mă voi întoarce să-mi dai răspunsul. Cred că alegerea nu va fi prea grea, având în vedere alternativa!

Elizabeth își aminti cu groază soarta pe care o avusese ultima fată care îndrăznise să stârnească mânia femeilor din clan. O fată tânără, drăguță, proaspăta mireasă a unuia din bărbații din clan, a cărei unică greșeală fusese că trezise, fără să vrea, interesul unuia din soții lor. În zadar își susținuse

nevinovăția în fața femeilor care o încercuiseră. Sentința fusese dată – biciuirea în pielea goală, în mijlocul satului.

O prinse panica atunci când se gândi la variantele pe care le avea la dispoziție: fie să se mărite cu Jock, fie să ajungă pe mâinile acestor femei nemiloase. Nu era lașă de felul ei, dar decât să sufere asemenea tortură și umilință, mai bine s-ar fi sinucis.

Aruncă din mână cartea, urcă în camera ei, se îmbrăcă și plecă la pescuit. Avea nevoie de ceva care s-o liniștească și să-i țină mintea ocupată.

Râul nu era departe, așa că ajunse într-o jumătate de oră și se instală pe mal, la umbra unor sălcii. Puse o râmă în cârlig, momeala preferată a regelui de apă dulce – somonul. Nici nu aruncă bine undița, că peștele își făcu apariția. Elizabeth se încordă, așteptându-l să muște. Când peștele înghiți cârligul, ea trase cu putere. Era uriaș și neobosit, dar nici ea nu era dispusă să renunțe atât de ușor. Încet-încet, reuși să-l tragă la mal, simțind o satisfacție pe care n-o mai încercase de mult.

Era ora înserării când se întoarse la Branxholm. Se duse direct în bucătărie și-și prezentă mândră captura.

– Te-ai întors? o întrebă pe Margaret.

– Da.

Elizabeth ridică din umeri și înaintă în bucătărie.

– Ți-am adus un somon.

– Iar eu ți-am adus un vizitator, lansă bătrâna bomba, fără nici un avertisment.

– Un vizitator? Pentru mine? Cine?

– E în bibliotecă. Du-te să-l vezi cu ochii tăi!

Elizabeth își dădu seama că nu mai putea smulge alte informații, așa că se grăbi către bibliotecă, fără să mai piardă timpul cu spălatul pe mâini sau schimbatul hainelor ude. N-avea nici cea mai vagă idee despre cine era vorba. Unchiul ei sau poate unul dintre veri...

Când păși în cameră, șocul îi tăie respirația.

– Salutări, micuța mea! o salută calm sir Rollo.

Privi amuzat către hainele ei și continuă:

– Văd că ai revenit din nou la natură!

– Am... am fost la pescuit, se bâlbâi ea. Am prins un somon uriaș!

Sir Rollo arăta așa cum îl ținea minte, dar ceva părea schimbat. Era elegant ca întotdeauna, dar se

simțea o încordare în atitudinea lui. În ochii lui se putea citi o mânie care nu era îndreptată împotriva ei.

– Cum ai reușit să găsești drumul până aici?

– Ieri m-am întors de la Londra și am descoperit că plecaseși. După ce am întrebat-o pe lady Scrope unde ești, mi s-a spus sec că ai evadat, nimic mai mult. Am cerut mai multe detalii, încercând să aflu cum o fată neînarmată poate evada din mijlocul unui castel ce găzduiește mai mult de o mie de soldați. Explicația ei nu m-a satisfăcut și am pornit o anchetă pe cont propriu. O slujnică foarte curajoasă mi-a dat toate detaliile despre modul în care ai fost tratată din momentul în care am plecat la Londra. Îți jur, Elizabeth...

Vocea lui deveni mai gravă.

– Îți jur că nu te-aș fi lăsat niciodată singură dacă aș fi știut sau măcar aș fi bănuit că lady Scrope e capabilă de atâta răutate.

Ea îl privi uimită. Întreaga lui atitudine i se părea străină. Aroganța dispăruse, lăsând loc remușcării care-l chinuia. Își dorea să alerge spre el, să i se arunce în brațe și să-l sărute până când chipul său ar fi fost din nou surâzător.

Sir Rollo o privi confuz, așteptând un cuvânt sau un semn din partea ei. Neprimind nici un răspuns, el deveni și mai trist.

– Sigur, familia Scrope, din cauza raportului întocmit de mine, și-a primit pedeapsa cuvenită. Nemulțumită de comportamentul Gardianului ei, regina a decis să-l destituie și l-a exilat într-un colț îndepărtat al regatului. Elizabeth, îți promit că atunci când te vei întoarce cu mine la Carlisle nu vei mai avea de ce să te temi.

Inima ei se opri pentru o clipă. Părea atât de sigur de întoarcerea ei, avea o atitudine atât de pozitivă...

– Buccleuch? Ce știi despre el?

Un zâmbet enigmatic îi apăru în colțul gurii.

– Confruntarea dintre Buccleuch și Maiestatea Sa a fost una foarte dificilă. Șeful tău a încercat să-i explice că nu venise în Anglia cu intenția de a face rău, ci doar pentru a elibera un supus al Scoției, luat prizonier pe nedrept. Totuși, spre ușurarea mea și a lui Buccleuch, regina admiră îndrăzneala lui. A fost grav de ofensată de raidul făcut pe teritoriul ei, dar ca femeie nu s-a putut abține să nu admire vitejia și cavalerismul de

care a dat dovadă. Astfel, onoarea Angliei fiind satisfăcută prin predarea sa, regina îl iertă și-i oferi o escortă pentru a-l proteja pe calea de întoarcere.

– Oh, Rollo!

Cuprinsă de bucurie, străbătu camera în pași de dans și nimeri direct în brațele care o așteptau, deschise. Cu inima bătându-i nebunește, își lăsă capul pe pieptul lui.

– Așadar, bătrâna a avut dreptate, se auzi vocea lui mângâindu-i tâmpla. Chiar am un loc în sufletul tău!

– Ai vorbit cu bătrâna Margaret? Când? Și ce ți-a spus?

Sir Rollo se amuza văzând-o cum trage de timp, cum ezită să-și analizeze emoțiile. El se decise să-i facă jocul, să-i dea timp pentru a se obișnui cu ideea.

– Am descoperit-o pe bătrâna diavoliță în camera mea, turnând o licoare într-o sticlă de vin. Cum a reușit să pătrundă în castel fără a fi prinsă, n-a vrut să spună! A fost însă foarte concisă în ceea ce privea motivele pentru care se afla acolo.

Drept răspuns, fata își lipi și mai tare capul de pieptul lui.

El continuă, zâmbind:

– Am reușit destul de ușor s-o conving să mă aducă aici, spre ușurarea mea. Dacă s-ar fi opus, aș fi fost în stare s-o amenințe cu spânzurătoarea.

– Ar fi fost o moarte blândă, în comparație cu ceea ce am eu de gând să fac!

Elizabeth îmcremeni când auzi vocea lui Jock. Se întoarse și-i privi figura schimonosită de ură și furie. Instinctiv, ridică mâinile pentru a-l proteja pe sir Rollo, dar acest gest îl provocă și mai mult pe Jock.

– Bine face că-și caută apărare după fustele unei femei! Ce boală a creierului te-a făcut să-l preferi pe lașul ăsta în locul meu?

Rollo o prinse de talie și o împinse deoparte.

– A venit vremea să ne încheiem socotelile, Armstrong! Suntem amândoi conștienți că dușmănia dintre noi este atât de mare, încât nici unul nu va fi satisfăcut până când celălalt nu va muri. Scoate-ți sabia și să terminăm cât mai repede, pentru că am de rezolvat probleme ce nu suportă amânare.

Jock se repezi înainte, cu lunga sa sabie îndreptată către pieptul adversarului. O ridică deasupra capului cu ambele mâini și lovi cu toată

puterea. Cu agilitatea unei feline, sir Rollo făcu un pas lateral și evită lovitura. Lupta continuă cu ferocitate, ambii bărbați părând să aibă șanse egale de izbândă.

Elizabeth îi urmări cu sufletul la gură, rugându-se ca bărbatul pe care-l iubea din toată inima să nu pățească nimic.

După minute nesfârșite, sir Rollo reuși să-și dovedească supremația, lovindu-l de moarte pe Jock.

Cei doi priviră împietriți trupul lipsit de viață și nici nu observară când ușa se deschise brusc și bătrâna Margaret intră agitată. Femeia privi doar un moment spre corpul neînsuflețit al lui Jock, apoi spuse rapid:

– Grăbiți-vă! clanul Armstrong vine încoace! Dacă nu plecați în clipa asta, nu veți mai apuca să ajungeți la graniță!

Capitolul 14

Elizabeth călărea alături de sir Rollo, fiind încă în stare de șoc. El părea imperturbabil, surd la toate zgomotele sinistre ce străbăteau valea Liddesdale.

Orașul Carlisle apăru în raza lor vizuală, iar în acel moment ea luă o decizie. Încetini, cu intenția de a rămâne pe malul Scoțian, dar sir Rollo prinse frâul și o forță să traverseze râul alături de el. Apoi se îndreptară spre pădure, spre a putea scăpa de urmăritori. Ajunși la adăpostul pădurii, el coborî din șa și o ajută și pe ea să descalece.

– Am reușit, draga mea! Pentru ultima oară, îți promit, am reușit să scăpăm de neamurile tale însetate de sânge!

Îi privi chipul palid și o compătimi.

– Biata copilă!

O trase la pieptul lui și începu s-o legene ușor.

– Aceste ultime săptămâni au fost o adevărată încercare pentru curajul, rezistența și mai ales loialitatea ta. Poate că uneori ți-am părut insensibil, dar să știi că sunt pe deplin conștient de sacrificiile pe care le-ai făcut atunci când ți-ai abandonat stilul obișnuit de viață, pentru un viitor plin de necunoscut! Motivul pentru care ai luat această decizie trebuie să fi fost unul foarte puternic. Greșesc când spun că am avut și eu un mic rol?

În privirea ei se citea toată dragostea, iar sir Rollo nu mai avu nevoie de un alt răspuns.

– Te vreau pe tine și numai pe tine. Vreau să fii mireasa mea!

– De ce m-ai vrea? Sunt un nimeni. Neatrăgătoare, ignorantă și-mi lipsește cu desăvârșire grația...

Sir Rollo se stăpâni cu greu să-i aline durerea cu un sărut.

– Ai trăit prea mult printre bărbați care te-au subestimat. Pentru ei ai fost ca o stridie: au mâncat carnea și au scuipat perla. Iar eu m-am săturat de păpușile fără suflet, care zâmbesc doar ca să-și arate dantura perfectă și care tolerează

îmbrățișările unui bărbat doar dacă este suficient de atent să nu le șifoneze rochia. Tu... tu miroși a aer proaspăt și a flori de câmp!

Elizabeth simți că toate suferințele și frustrările din ultimii ani dispărură și se topiră în minunata senzație pe care acum o putea defini – dragostea.

– Rollo... N-o să reușesc niciodată să fac față pretențiilor de la curte. O să te fac de râs din cauza stângăciilor și manierelor mele.

Se întoarse brusc și-l privi cu inocență:

– Refuz cu tărie să mai port corset!

Sărutări nesfârșite îi dezmierdară chipul.

– N-aș îndrăzni niciodată să te supun unei asemenea corvoade! Și, oricum... eu m-am plictisit de viața la curte și am de gând să mă întorc pe domeniul meu din Franța. Îți va plăcea acolo, draga mea. Nimic de pe acest pământ nu e suficient de bun pentru tine. O să-mi petrec restul vieții pentru a o face fericită pe delicata și sălbatica mea mireasă!

Sfârșit